ΤΕΥΧΟΣ 3ον καὶ 4ον ΑΘΗΝΗΣΙ 1—15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1909

Η ΦΥΣΙΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'-ΤΟΜΟΣ Γ'-ΕΤΟΣ 20
Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ δρ. 16
Συνδρομὴ Ἐξωτερικοῦ φρ 20

ΔΙΕΥΘ. ΕΚΔΟΤΗΣ: ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Σωκράτους ἀρ. 2 καὶ Ἔναντι Ὑπ. Οἰκονομ. καὶ Ναυτικῶν

ΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ

Καὶ ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Εὐρώπῃ πολὺ κατέγιναν νὰ προσομοιάσωσι τὸν πίθηκον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' αἱ ἔρευναι αὐτῶν, ὡς φαίνεται, κατέληξαν εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἐντελοῦς διαφορᾶς τῆς φυλῆς ἀμφοτέρων, καθόσον ὅσον καὶ ἂν παραδεχθῇ τις, ὅτι τινὲς ἐξαιρέσεις τούτων —διότι ἐξαιρέσεις δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι καὶ οὐχὶ τύποι—φθάνουσιν εἰς τὴν τελείαν ὁμοιότητα, ἐν τούτοις ἡ κρίσις, ὁ λόγος καὶ τὰ ἤθη οὐδέποτε θὰ προσομοιάσωσιν, ὅσον καὶ ἂν ἐπιμείνωσιν οἱ ἀκόλουθοι τῆς δαρβινείου θεωρίας διὰ τῶν σαθρῶν ἐπιχειρημάτων αὐτῶν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ φυλὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ τοῦ πιθήκου εἶναι ἡ αὐτή.

Ἰδοὺ καί τινα τῶν περιέργων ἐπιχειρημάτων, ἐφ' ὧν τολμῶσι νὰ ἐρείδωνται. Λαμβάνονται ἐκ τῶν περιφήμων ἀναδειχθέντων γνωστῶν σοφῶν πιθήκων, Ἐξάου, Τόμ, Ὑπάτου καὶ Μάστερ-Λίγκ, οἵτινες ὄντως ἀξιοσημείωτον μέρος ἔλαβον εἰς τὸ ζήτημα, οἱ ὁποῖοι, καθ' ἡμᾶς, μόνον ἐπιτηδείαν χρῆσιν τῶν φυσικῶν αὐτῶν ἰδιοτήτων ἐξετέλεσαν καὶ οὐδὲν πλέον. Τοὺς πιθήκους δὲ τούτους δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὡς περίεργα μόνον ὄντα καὶ ὡς διασκεδαστικὰ ἀνθρώπινα ἀτελῆ γελοιογραφήματα (caricatures).

Ὁ Ἐξάου διεσκέδασε πολὺ τοὺς φιλοπεριέργους καὶ φυσιοδίφας διὰ τῶν περιέργων αὐτοῦ ἀνθρωπίνων ἀπομιμήσεων. Ἐξετέλει εὐφυεστάτας παραγγελίας, ἐφύλαττεν ὡς φύλαξ πιστὸς ὡρισμένα μέρη, μετεκόμιζεν ἐν μεγίστῃ τάξει καὶ ἀκριβείᾳ ὡρισμένα ἀντικείμενα, ἠκολούθει ἀπαρεγκλίτως καὶ ἀκαμάτως τοὺς κυρίους του καὶ ἐνήργει ἐνίοτε μετὰ τόσης ἀνθρωπίνης ἰδιότητος τὰ ὑπηρετικὰ αὐτοῦ καθήκοντα, ὥστε δὲν διέφερε ποσῶς τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου.

Ὁ Τὸμ ὁ διάσημος ἐποίει ἔτι περισσότερα. Εἶχε τοσοῦτον ἐξοικειωθῇ πρὸς τὸν ἀνθρώπινον βίον, ὥστε συνέζη μετὰ τῆς συμβίας του ὡς ἄνθρωπος πολιτισμένος. Κατά τινα δὲ ἡμέραν ἔφερον εἰς τὸν κόσμον τὸν Ζῶκον, ὅστις θεωρεῖται τὴν σήμερον ὡς εἷς ἐξευγενισμένος πίθηκος. Ὁ κ. Βλούμφιλδ ἐπρομήθευσε καὶ εἰς τοὺς τρεῖς ἔπιπλα καὶ ἐνδυμασίας εἰς τὸ ἀνάστημά των, ὁ δὲ Τὸμ φέρει λευκὰ ἐσώρρουχα, ὡς καὶ λαιμοδέτην τοῦ συρμοῦ. Ἡ δὲ κυρία Σάλλη, ἡ σύζυγος τοῦ Τὸμ, ἀγαπᾷ νὰ φέρῃ φόρεμα μὲ ἄνθη καὶ πίλον μετὰ πτερῶν. Εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτοὺς εὐγενῶς συμπεριφέρονται, δεικνύοντες τὸ διαμέρισμά των· τὸ δὲ ἑσπέρας κατακλίνονται ἐντελῶς ὡς ἄνθρωποι μὲ νυκτικὸν ὑποκάμισον, σκοῦφον, κτλ.

Ὁ Ἐξάου πληρόνων καὶ δεχόμενος ὑπόλοιπον

Ὁ διάσημος Ὑπατος πρὸ ἓξ ἐτῶν ἐξέπληξε τοὺς Γάλλους, ἀφοῦ εἵλκυσε τὸν θαυμασμὸν τῶν Ἀμερικανῶν. Καθ' ἑκάστην ἑσπέραν ἤλλαζεν ἐνδυμα-

σίαν, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δὲ ἔτρωγε τακτικὰ εἰς τὸν ἐξώστην, ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀλεξηλίου ἐρυθρο-λεύκου, εἰς κοινὴν θέαν καὶ πρὸ τραπέζης ἐστολισμένης δι'ἀνθέων καὶ κρυστάλλων.

Ὁ Ὕπατος εἶχε τὸ αὐτοκίνητόν του, ὅπερ πολλάκις μόνος διηύθυνε. Διέτρεχε δὲ μὲ ποδήλατον τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, κρατῶν σιγάρον εἰς τὸ στόμα του. Ὅταν δὲ

Ὁ Τὸμ εἰς τὸ θέατρον δεχόμενος ἐπίσκεψιν τῶν Κυριῶν

ἐταξείδευε διὰ θαλάσσης, ἵστατο ὄρθιος εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, χαιρετίζων διὰ τοῦ πηλικίου του τοὺς πέριξ, προσποιούμενος τὸν κυβερνήτην.

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἡ ἐπιτυχία του ὑπῆρξεν ἐφάμιλλος. Μετέβαινεν εἰς τὸ Δέρβυ μὲ παναμᾶν καὶ μονύελον. Ἔπινε καμπανίτην ὡς ἄγγλος καὶ ἠσπάζετο τὴν χεῖρα τῶν Κυριῶν, ὡς Ρῶσσος. Ἡμέραν τινὰ φέρων τὸν ὑψηλὸν πίλον του καὶ ρεδιγκόταν, μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Νοσοκομείου τῶν Ἐφήβων, ὅπου διῆλθε τὴν μετὰ μεσημβρίαν ὅλην μετὰ τῶν παίδων καὶ κορασίων, ἅτινα πολὺ διεσκέδασαν ἐκ τῆς πορουσίας καὶ τῶν τρόπων του.

Εἰς τὰ θέατρα μετέβαινε συχνάκις. Ἐν τινι δὲ ἑσπερίδι, ἐν Παρισίοις, ὅπου εἶχε προσκληθῇ καὶ εἰς γεῦμα κατόπιν, τῷ ἐδόθη ἡ τιμητικὴ θέσις τοῦ προέδρου, ἔχων δεξιόθεν ἕνα τῶν διασημοτέρων κωμῳδῶν καὶ ἀριστερόθεν μίαν τῶν ὡραιοτέρων ἠθοποιῶν, ἀπέναντι δ' αὐτοῦ ἐκάθητο εἰς ἀκαδημαϊκός. Τὴν ἑσπέραν ταύτην ὁ Ὕπατος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐντελῶς μεθυσμένος.

Ἐν τέλει ἀπεβίωσεν ἐν Βερολίνῳ, τῷ 1904. Ἀμερικανική τις Ἑταιρεία τὸν εἶχεν ἀσφαλίσει διὰ 500,000 φρ.

Ἐκ περιεργείας θελήσαντες νὰ μάθωμεν πῶς ὁ πίθηκος κατορθώνει ν' ἀπομιμῆται τόσον καλῶς τὸν ἄνθρωπον, ἀπηυθύνθημεν πρὸς αὐτὸν τὸν Μάστερ-Λίγκ, τὸν Αὐτοκράτορα τῶν πιθήκων, ὡς τὸν ἀπεκάλεσαν.

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Ὀλύμπια ἐν Παρισίοις, ἔπαιξε μετὰ τοῦ κυρίου του κωμῳδίαν. Ὁ τρόπος του δι' οὗ παρέδιδε τὸν ὑψηλὸν πίλον καὶ τὴν ῥάβδον του εἰς τὸν ὑπηρέτην, ἦτο κάτι τι ἔξοχον, ἀμίμητον. Εἰς τὸ ἑστιατόριον διέτασσε μόνος τὰ φαγητά, τὸν οἶνον, τὰ σιγάρα, κτλ. Ἐζήτει δὲ καὶ εἰκονογραφημένας ἐφημερίδας, ἐν αἷς ἠρέσκετο νὰ βλέπῃ τὰς εἰκόνας. Εἰς δὲ τὸ θέατρον πολλάκις, φέρων περροῦκαν μουσικοδιδασκάλου, διηύθυνε μόνος τὴν ὀρχήστραν, κινῶν καταλλήλως τὴν ῥάβδον. Εἶτα περιερχόμενος τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου τῶν Ὀλυμπίων, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν μετὰ χάριτος πρὸ τῶν Κυριῶν καὶ διένειμεν ἐπιστολικὰ δελτάρια, φέροντα τὴν εἰκόνα του. Ἐνεδύετο δὲ καὶ ἐξεδύετο μόνος καὶ ἔτρωγεν ἀκωλύτως καὶ εὐπρεπῶς, ὡς ἄνθρωπος. Ὁ Κύριός του, κ. Μάρσελ, μᾶς ἔλεγεν: «Ὁ Λίγκ ἔχει ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, τὸν ἠγόρασα προ ἓξ μόνον μηνῶν εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἀπό τινα ἐμποροπλοίαρχον, ἐρχόμενον ἐξ Ἀφρικῆς. Ὡς βλέπετε δὲ, δὲν ἐκοπίασα διὰ νὰ τὸν συνηθίσω, περιορισθεὶς νὰ τὸν συγχρωτίσω μὲ τὴν οἰκογένειάν μου! Ἐσυνείθισε μὲ τὰ τέκνα μου νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμᾶται ὅπως αὐτὰ καὶ νὰ τὰ ἀπομιμῆται. Τὸ περίεργον εἶναι, ὅπου νίπτεται καὶ ἐνδύεται ὡς αὐτὰ καὶ βαθμηδὸν ἐζήτησε μόνος ἐνδύματα καὶ πίλον ὅπως καὶ ταῦτα.

Πρὸ ἓξ μηνῶν ἔπαυσε πλέον νὰ θέτῃ τὰς χεῖρας του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐσυνείθισε νὰ βαδίζῃ μόνον διὰ τῶν ὀπισθίων του ποδῶν. Ἀρέσκεται δὲ εἰς τὴν οἰκίαν νὰ ἀνέρχεται ἐπὶ πολυθρόνας καὶ νὰ κάθε-

Εἰκὼν καὶ ὑπογραφὴ τοῦ Μάστερ-Λίγκ

ται ἐπὶ πολύ, ὡς καλός τις κύριος παρατηρῶν καὶ ἐξετάζων τὰς πράξεις τῶν ἄλλων. Τὴν πρωΐαν πίνει τέϊον μὲ διπυρίτην εἰς τὸ δωμάτιον τῶν τέκνων μου· τὴν δὲ μεσημβρίαν τρώγει μεθ' ἡμῶν καὶ ὅπως ἡμεῖς. Διὰ τὸ ψῦχος δὲν τὸν μέλλει, ἀλλὰ κοιμᾶται μὲ τὰς θυρίδας ἀνοικτὰς καὶ οὐδέποτε κρυολογεῖ.

Ὁ Μίστερ-Λίγκ παρατηρῶν εἰκονογραφημένα περιοδικὰ

Ἡ ὑγιεινή του εἶνε ἐξαίρετος καὶ ἁπλῆ· διατηρεῖ ἄκραν καθαριότητα ἀρέσκεται εἰς τὰ παίγνια, διότι θέλει νὰ διάκηται εὐθύμως καὶ καθημερινῶς ποιεῖ περιπάτους, εἴτε πεζῇ, εἴτε ἐφ' ἁμάξης. Ἔχει δὲ ἀδυναμίαν διὰ τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ἕνεκα τῆς μεγάλης κινήσεως καὶ τῶν αὐτοκινήτων».

Ἤδη ὁ Μάστερ Λίγκ ἐτελείωσε τὸ φαγητόν του καὶ σπογγίζει τὸ στόμα του, μεθ' ὃ διπλόνει τὴν παροψίδα. Κατόπιν λαμβάνει τὸ κάτοπτρον καὶ κατοπτρίζεται μετ' ἐπιμελείας. Μεθ' ὃ μᾶς πλησιάζει καὶ μᾶς παρατηρεῖ περιέργως διὰ τῶν καθαρῶν μικρῶν συμπαθητικῶν ὀφθαλμῶν του.

Εἶτα ἠρωτήσαμεν τί κερδίζει.

«Ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων κατὰ μῆνα, μᾶς ἀπήντησαν, ὡς ὑπουργός, δηλαδή! Ὑπογράφει δὲ τὸ περίεργον καὶ ὡς ὑπουργός!

Ἀποχαιρετίσαντες εἶτα εὐχαριστημένοι, μᾶς ἐπλησίασε ἀμέσως καὶ διὰ τῆς σκληρᾶς χειρός του μᾶς ἤγγισε τὴν παλάμην καὶ διὰ συμπαθοῦς ὑποκλίσεως ἀπεχώρησεν εἰς τὴν θέσιν του.

Ὄντως τοιοῦτοι πίθηκοι εἰσὶν ἀξιοθαύμαστοι διὰ τὰς περιέργους ἀνθρωπίνους συνηθείας καὶ πράξεις των, ὑπερβαίνοντες κατὰ πολὺ τοὺς ἀγριανθρώπους, πλὴν ἀλλ' ὅμως ἡ πάνσοφος δημιουργία σαφῶς καὶ σοφῶς ἐχώρισε δι' ἀπροσπελάστων ἀποστάσεων τὴν ἀνθρώπινον ἀπὸ τὴν ζοώδη ταύτην πλάσιν!

Ροῦς

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΝ ΜΟΣΧΑ ΜΑΧΗΣ

Ἐπειδὴ ἐν πάσῃ ἐμπολέμῳ καταστάσει, πᾶσα ἀφήγησις στρατιωτικοῦ κατορθώματος, προξενεῖ αἴσθησιν καὶ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν, μεταφέρομεν ὧδε μίαν σελίδα ἐκ τῶν τῆς παραμονῆς τῆς ἐν Μόσχᾳ μάχης ἀφορώντων τὸν Μέγαν Ναπολέοντα.

Οὗτος πλεονάκις μὲν ἐπίστευεν, ὅτι εἶχε περιαγάγει τοὺς Ρώσσους εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συνάψωσι πρὸς αὐτὸν μάχην, ἀλλ' ὅμως οὗτοι διαρκῶς ἐξέφευγον καὶ ἅμα ἡμέρας γενομένης, οὐδένα πλέον Ρῶσσον πόρρωθεν διέκρινεν. Ὅθεν ἐν τῇ νυκτὶ τῆς 6ης Σεπτεμβρίου 1812, ὁ Ναπολέων διετέλει ἔμφροντις, φοβούμενος μὴ ὁ Ρωσσικὸς στρατὸς ἐπωφελούμενος τῆς νυκτός, δραπετεύσῃ πάλιν καὶ ἀποφύγῃ τὴν μάχην. Ἡ δὲ σκέψις αὕτη διετάρασσεν αὐτὸν καὶ διέκοπτεν ἀενάως τὸν ὀλίγον αὐτοῦ ὕπνον συνῳδὰ τῇ ἀφηγήσει τοῦ στρατηγοῦ Σεϊγούρ. Πρὸς τούτοις δὲ ἀπαύστως ἐφώναζε καὶ διεπυθάνετο τῶν κατὰ τὸν ἐχθρόν, ἐρωτῶν συχνάκις περὶ τῆς ὥρας· ἀφ' ἑτέρου δὲ, ἂν ἠκούετο θόρυβος, ἐπέτασσεν, ἵνα κατοπτεύωσιν ἀδιακόπως ἂν οἱ Ρῶσσοι ἦσαν εἰσέτι αὐτόθι. Διστάζων ὅμως περὶ συνάψεως μάχης τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου, ἐποιήσατο μὲν τὴν ἔκκλησιν εἰς τὸν στρατόν, ἀλλὰ διαταγὴν οὐδεμίαν ἔδωκε πρότερον ἢ τὴν ἑβδόμην πρωϊνὴν ὥραν, ἵνα ἀναγνώσωσιν αὐτὴν, ἐν περιπτώσει συμπλοκῆς.

Σημειωτέον ἐν τούτοις, ὅτι ἡ ἡρεμία αὕτη διήρκεσε μόνον ὀλίγας στιγμὰς καὶ νέαι αὐθις ἀγωνίαι κατεδέσποζον αὐτοῦ, οἷον ἡ γυμνότης τῶν στρατιωτῶν ἐξεφόβει αὐτόν, ἀναλογιζόμενος πῶς πειναλέος καὶ ἐξησθενημένος στρατὸς θὰ ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ πρὸς μακρὰν καὶ φοβερὰν ἔφοδον. Ὅθεν ὑπὸ τηλικούτου κινδύνου κατεχόμενος, ἐνητένιζεν εἰς τὴν ἰδίαν σωματοφυλακήν ὡς τὸ μοναδικὸν ἔρεισμα καὶ ἐθεώρει αὐτὴν, ὡς ἰδιαίτερον στρατόν. Ἐν τῷ μεταξὺ μετεπέμψατο τὸν Μπεσῆ, ᾧ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους στρατάρχας διεπιστεύετο μᾶλλον καὶ ἐπεθύμει, ἵνα μάθῃ παρ' αὐτοῦ, μὴ ἡ ἀκμαία αὕτη ἐφεδρεία εἶχεν ἐλλείψεις καὶ πλειστάκις μετακαλῶν αὐτὸν ἀνενέου τὰς ἐπειγούσας αὐτοῦ διαταγάς. Ἀπήτει δὲ νὰ διανεμηθῶσι τοῖς παλαιοῖς αὐτοῦ στρατιώταις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὄρυζα καὶ διπυρίτης, καὶ ἅτινα νὰ ἐλαμβάνοντο ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ φορτηγοῦ ἁμάξης.

Ἀλλ' ὑποπτεύων μὴ αἱ προσταγαὶ αὐτοῦ δὲν

Ὁ Ναπολέων συγχαίρων τὸν στρατόν του μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Μόσχας, ἐξησθενημένος κατὰ πολὺ ἐκ τῶν κακουχιῶν καὶ πυρέσσων ἔτι.

ἐκτελεσθῶσι πρεπόντως, ἐγείρεται μετ' ὀλίγον καὶ ἐρωτᾷ τοὺς *Γρεναδιέρους*, τοὺς τεταγμένους ὡς φρουροὺς ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς ἰδίας σκηνῆς, ἂν εἶχον λάβει τὴν τροφοδοσίαν αὐτῶν. Ἐκ δὲ τῆς καταφατικῆς ἀπαντήσεως καθησυχάσας, ἐπανέρχεται εἰς τὴν σκηνήν, ὅπου προσποιεῖται, ὅτι κοιμᾶται. Ἀλλ' ἐκ νέου κραυγάζει ταχέως, ὅτε σπεύσας ὁ Ὑπασπιστής, εὗρεν αὐτὸν στηρίζοντα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ διαλογιζόμενον πρὸς ἑαυτόν, τὸ κενόσπουδον τῆς δόξης. Τί εἶνε ὁ πόλεμος;—ἔλεγεν—εἶνε ἔργον τῶν βαρβάρων, ὅπου πᾶσα ἡ τέχνη συνίσταται, ἵνα τις ἐπὶ ὡρισμένου σημείου δειχθῇ σθενερώτερος. Εἶτα παραπονεῖται διὰ τὸ ἀγχίστροφον τῆς τύχης, ἧς, ὡς ἔλεγεν, ἤρχιζε καὶ αὐτὸς νὰ λαμβάνῃ πεῖραν. Μετὰ δὲ ταῦτα αὖθις ἀναθαρσήσας, ἀναμιμνήσκεται τοῦ πρὸς ἑαυτὸν λεχθέντος περί τε τῆς νωχελείας καὶ ἀκηδίας τοῦ Κουτοσόβ, Ρώσσου στρατάρχου, καὶ ἀπορεῖ, πῶς ἀντ' αὐτοῦ δὲν προτιμήθη ὁ Βέννιγκσεν, κόμης καὶ Ρῶσσος στρατάρχης.

Μετέπειτα λαμβάνει ὑπ' ὄψει τὴν εἰς ἣν περιέστη ἀμηχανίαν, διότι *μεγάλη ἡμέρα προπαρασκευάζεται καὶ δεινὴ μάχη μέλλει νὰ δοθῇ*. Τούτου ἕνεκα ἐρωτᾷ τὸν στρατηγὸν Κάπη, ἂν φρονῇ εἰς τὴν ὑπὲρ ἑαυτῶν νίκην.—Ἀνομφιλέκτως, ἀπεκρίνατο ὁ στρατηγός, *ἀλλὰ θὰ στοιχίσῃ πολὺ αἷμα*.

Ὁ δὲ Ναπολέων ἀποκρίνεται:

—Τὸ εἰξεύρω, ἔχω ὅμως ὀκτακισμυρίους ἄνδρας, ἐξ ὧν θ' ἀπολέσω δισμυρίους καὶ μετὰ μυρίων ἀνδρῶν θὰ εἰσβάλω εἰς τὴν Μόσχαν. Παρεκτὸς τούτου οἱ λιπόστρατοι θὰ παρευρεθῶσι καὶ τὰ τάγματα θὰ προσέλθωσιν ὡσαύτως καὶ θὰ καταστῶμεν ἰσχυρότεροι ἢ ὡς εἴμεθα πρὸ τῆς μάχης.

Σημειωτέον, ὅτι ἐν τούτῳ τῷ ἀριθμῷ, οὔτε τὴν ἰδίαν σωματοφυλακήν, οὔτε τὸ ἱππικὸν συμπεριέλαβε. Μετ' ὀλίγον....καταλαμβάνει αὐτὸν ἡ πρώτη ἀνησυχία, ἐπιτάσσει τὴν ἐκ δευτέρου διερεύνησιν τῆς θέσεως τῶν Ρώσσων καὶ μετὰ μικρὸν ἐκομίσθη αὐτῷ ἡ ἀπάντησις, ὅτι τὰ πυρὰ αὐτῶν διασπείρουσιν εἰσέτι πάντοτε τὴν αὐτὴν λάμψιν καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς πληθύος τῶν κινητῶν σκιῶν συνάγεται, ὅτι αὐτόθι ὑπάρχει ὁλόκληρος στρατός.

Τελευταῖον ἡ παρουσία τῶν Ρώσσων, ἡ καθησυχάζουσα τὸν Αὐτοκράτορα, παρορμᾷ αὐτὸν εἰς ἀνάπαυσιν. Αἱ πορεῖαι ὅμως, ἃς ἐποιήσατο μετὰ τοῦ στρατοῦ, αἱ κακοπάθειαι ἐν τοῖς προηγουμένοις ἡμερονυκτίοις, αἱ πλεῖσται φροντίδες καὶ ἡ ἐντεταμένη ἀνησυχία, εἶχον ἐξαντλήσει αὐτόν. Εἰς ἐπίμετρον δὲ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε καταστῆ ψυχροτέρα καὶ τοῦτο πολὺ ἠσθάνετο ὁ πολυτλήμων Ναπολέων, ὃν κατεβίβρωσκεν ἐρεθιστικὸς πυρετός, ξηρὸς βὴξ καὶ σφοδρὰ ψυχικὴ ἔξαψις. Μάτην καθ' ἅπαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς προσπαθεῖ, ὅπως κατασβέσῃ τὴν καυστηρὰν δίψαν, τὴν καταβασανίζουσαν αὐτόν. Τελευταῖον τὸ ὡρολόγιον σημαίνει τὴν πέμπτην πρωινὴν ὥραν, δηλ. τῆς 7ης Σεπτεμβρίου 1812.

Εἷς τῶν ἀξιωματικῶν ἀποσταλεὶς τότε παρὰ τοῦ στρατάρχου Νόϋ ἐκόμισε τὴν ἀγγελίαν, ὅτι διακρίνει τοὺς Ρώσσους καὶ ἀξιοῖ, ἵνα προσβάλῃ αὐτούς. Ἡ δ' ἀγγελία αὕτη ἀνεζωπύρωσε τὸν Ναπολέοντα, ὅστις κατετρύχετο καὶ ἐξασθενίζετο ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ. Ἐγείρεται λοιπὸν πάλιν, κολεῖ τοὺς περὶ ἑαυτὸν, καί, ἐγκαταλείπων τὴν

σκηνήν, ἐξέρχεται ἐπιφωνῶν: «Ἐπὶ τέλους ἔχομεν αὐτούς! Ἐμπρός! ἡμεῖς θὰνοίξωμεν ἡμῖν αὐτοῖς τὰς πύλας τῆς Μόσχας.»

Περὶ δὲ τὴν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν πρωινὴν ὥραν ἀφικνεῖται πορὰ τὸ πυργωτὸν ὀχύρωμα, ὅπερ κατεκτήσατο τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου 1812.

Ν. Π.

ΜΙΑ ΤΡΙΠΛΟ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπανήλθομεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐπανελάβομεν τὰς αὐτὰς περὶ τῶν καλλιτεχνικῶν ἔργων τῆς Ἰουλιέτας συζητήσεις καὶ εἶτα περὶ μουσικῆς καὶ ἄλλων, ὅτε ἀνέκρουσαν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἕτερα τινὰ τεμάχια καὶ ἐτραγούδησαν ὡραῖα ἄσματα κτλ.

Περὶ τὴν 3ην ὥραν ἠγέρθημεν, ὅπως ἀπέλθωμεν πλέον, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον, πάντων ἐπιμενόντων, ὅπως παραμείνωμεν ἔτι.

—Ἀλλ' ἀδύνατον, τί λέγετε, τοῖς ἀπήντησα, αἱ συζητήσεις, ἡ μακαρία μακαρονὰς, ἡ μουσικὴ ἔληξαν πλέον. Ἄλλως τε, δὲν θέλετε νὰ ἡσυχάσητε καὶ ὀλίγον;

—Τί λέγετε, κ. Πρίντεζη, αὐτὰ μόνον; τώρα ἀρχίζει ἡ διασκέδασις καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ θέλετε νὰ φύγετε; Ἕως τώρα ἐτρώγαμεν... Ἤτο τοῦ φαγητοῦ ἡ ὥρα. Ἤδη θὰ συζητήσωμεν. Ἐκτὸς...ἂν ἐκουράσθητε καὶ ἐπιθυμεῖτε ν' ἀναπαυθῆτε. Ἔχομεν μέρος, ἂν θέλετε. Ἔπειτα, Κύριοι, εἰς τὰς 6 θὰ πάρωμεν τὸ τέϊον καὶ κατόπιν ἀπέρχεσθε, ἀφοῦ ἐπιμένετε τόσον.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωμεν καλῶς, ἐξηκολούθησαν αἱ συζητήσεις, τὰ παίγνια, ἡ μουσικὴ καὶ τὰ ἀστεῖα, ὡς καὶ αἱ ἐπισκέψεις οἰκογενειακῶν τινων φίλων, ὅπου τὸ τέλος τῆς συναναστροφῆς ἐφαίνετο ἀτελεύτητον.

—Ἂν θέλετε, παίζομεν καὶ ἕνα τάβλι, μοὶ λέγει τότε ὁ κ. Συμμελίδης.

—Ὄχι, μαζύ μου, πατέρα, ἀφήσατε νὰ κερδίσω ἐγὼ τὸν κ. Πρίντεζην, μοὶ λέγει, ἐπεμβαίνουσα, ἡ δὶς Ἰουλιέττα.

—Ὄχι, μαζύ μου θὰ παίξῃ πρῶτον ὁ κ. Πρίντεζης καὶ ὕστερον παίζετε μαζύ.

—Ἀ! παίζετε καὶ τάβλι, διέκοψα τότε, ἐμπρός, ἂς παίξωμεν καὶ τάβλι.

—Περίεργον, ἀναφωνεῖ ἡ Ἰουλία, θὰ σᾶς κερδίσῃ, πατέρα, ὅλα τὰ ξέρῃ ὁ κ. Πρίντεζης.

—Ἀφοῦ ταξειδεύει ὅλον τὸν κόσμον, θὰ τὰ ἔμαθεν ὅλα.

—Ντόρτια! ἀνέκραξα παίζων, βλέπων ὅπου τὸ ζάρι μ' ἐβοήθει.

—Ἐξάρες! ἀναφωνεῖ ὁ κ. Συμμελίδης, ἐπιτυγχάνων καὶ αὐτός.

—Τριάρες, ἐπιλέγω ἐγώ.

—Περίεργον καὶ οἱ δύο παίζετε καλά.

—Νὰ ἰδοῦμεν, ἐδῶ πρέπει νὰ βοηθήσῃ καὶ τὸ ζάρι τὴν τέχνην.

Καὶ ἐπαίζομεν οὕτω μὲ τὸν κ. Συμμελίδην καὶ εἶτα μὲ τὴν θυγατέρα του, ἀλλὰ τὶς ἐκέρδισεν εἰς τὸ τέλος, ἀκριβῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι τώρα, διότι μᾶς διέκοψεν ἐπιμόνως ἡ κυρία Συμμελίδου, λέγουσα:

—Ἀφήσατε, ἀφήσατε τὸ τάβλι, δὲν εἰμποροῦμεν πλέον νὰ σᾶς βλέπωμεν νὰ παίζετε μόνοι. Ἐλᾶτε εἰς τὸ τσάϊ, σᾶς περιμένομεν ἀπὸ τόσην ὥραν.

Καὶ οὕτω ἀφήσαντες τὸ τάβλι, τὴν μουσικὴν καὶ τὰς συζητήσεις, ἐπεδόθημεν εἰς ἄλλην εὐχάριστον ἀπασχόλησιν, εἰς τὸ τέϊον, τὰ πλακούντια καὶ τὰ γλυκίσματα, κατὰ τὸ ρωσσικὸν ὅλως ἔθιμον.

—Αἴ, μὰ δὲν ξεύρετε, ὅτι ἐζήσαμεν καὶ εἰς τὴν Ρωσσίαν; μᾶς λέγει ὁ κ. Συμμελίδης.

—Φαίνεσθε, ναί, ἀπὸ τὸ τέϊον, τὰ πολλὰ γλυκίσματα καὶ ταῖς μακαρονάδες. Οἱ Ρῶσσοι εἶναι πολυφάγοι καὶ ἐννοοῦν νὰ καλοπερνοῦν.

Περαιωθέντος τέλος καὶ τοῦ τεΐου, ἠγέρθημεν, τοῦ ἀνεψιοῦ πρώτου ἀδημονοῦντος διὰ νὰ ἀπέλθωμεν πλέον.

—Μπᾶ, μὰ τὶ λέγετε, ἀπήντησαν ὅλοι μὲ μίαν φωνήν, νὰ φύγετε; τόσον γρήγορα;

—Ἐγὼ καὶ ὁ ἀνεψιὸς παρετηρήθημεν μετ' ἀπορίας, ἀποροῦντες, πότε τέλος θὰ μᾶς ἀφήσωσι νὰ φύγωμεν ἐκεῖθεν.

—Ἀλλά, ἐγὼ θ' ἀπέλθω τέλος, δὲν δύναμαι πλέον νὰ παραμείνω, ἀναφωνεῖ μετ' ἀδημονίας ὁ κ. Φιλίππου. Ἔχω δώσει λόγον συνεντεύξεως εἰς φίλους.

—Μά, τί λέγετε καλέ, τώρα πλέον θὰ φύγετε; Πλησιάζει ἡ ἑβδόμη. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ καθήσωμεν πάλιν εἰς τὸ τραπέζι. Ἔτσι θὰ σᾶς ἀφήσωμεν νὰ φύγετε;

—Πάλιν εἰς τὸ τραπέζι; Ἀλλὰ διαρκῶς τρώγετε ἐδῶ λοιπὸν; ἀναφωνεῖ ὁ Φιλίππου.

—Πῶς; τί ἄλλο κάμνουν τὰς Κυριακάς, παρὰ νὰ τρώγουν καὶ νὰ διασκεδάζουν, ἀπαντᾶ ἡ Κυρία Συμμελίδου. Εἶναι ἡμέρα Κυρίου σήμερον, ὅπου ὅλοι ἀναπαύονται ἀπὸ τὰς ἐργασίας· ἔτσι καὶ ἡμεῖς. Τί λέγετε, κ. Πρίντεζη;

—Ναί, ὡραῖα ἀνάπαυσις. Ἡ κοιλία μου δὲν χωρεῖ πλέον τίποτε, εἰργάσθη περισσότερον ἀπὸ τὰς καθημερινάς.

—Πώ, πώ, πώ, τί εἶναι καλὲ αὐτὰ, ὅπου λέγετε. Δι' αὐτὸ ἐπήραμεν καὶ τὸ τσάϊ.

—Πηγαίνομεν, πηγαίνομεν εἰς τὴν αἴθουσαν, θὰ σᾶς παίξω καὶ ἐγὼ ἓν τεμάχιον μουσικῆς, μᾶς λέγει ὁ κ. Συμμελίδης καὶ ἀπαιτῶ νὰ ἀκούσητε καὶ τὴν ἰδικήν μου καλλιτεχνίαν. Παίζω βιολὶ ἔκτακτα. Ἔλα, ἔλα, Ἰουλία, Θάλεια νὰ μὲ συνοδεύσητε μὲ τὸ κλειδοκύμβαλον.

—Ἂς ἀκούσωμεν καὶ σᾶς, ἀπήντησεν ὁ κ. Φιλίππου καὶ τὸν ἀκολουθεῖ ἐκ περιεργείας νὰ

Ἑτέρα ἐλαιογραφία τῆς καλλιτέχνιδος Ἰουλίας Συμμελίδου.

ἴδη τὸ τάλαντον τοῦ κ. Συμμελίδου, καθόσον ὁ ἀνεψιός μου, γραμματεὺς τυγχάνων εἰς τὴν Δυωνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἀλεξανδρείας, εἶναι καὶ καλλιτέχνης, ἄριστος μουσικὸς, μέλος τῆς φιλαρμονικῆς καὶ ἐπόπτης.

Ἀλλὰ μόλις ἐξήγαγε τὸ ὄργανόν του ὁ κ. Συμμελίδης, παλαιὸν ξύλινον τετράχορδον καὶ ἤκουσαν τοὺς πρώτους φθόγγους, ἅπαντες ἐξέσπασαν εἰς γέλωτας διὰ τὴν ὡραίαν παιδιάν.

—Κύριε Πρίντεζη, σᾶς συνιστῶ τὴν Κυρίαν Δ. . . . ἐπίσης τὴν Δεσποινίδα δεῖνα, τὸν κύριον τάδε καὶ τὰς Δεσποινίδας Κ καὶ Δ. Ἦσαν μερικοὶ Κύριοι καὶ Κυρίαι, αἵτινες προσετέθησαν εἰς τὴν συναναστροφήν μας καὶ ὁ ὅμιλός μας οὕτω συνεπληρώθη τελείως.

—Ὡραία, ὡραία, χαίρω πολύ, χαίρω πολύ, ἀπήντων, μειδιῶν.

—Καὶ ὁ κ. Πρίντεζης, διευθυντὴς τῆς Φύσεως, ψυχολόγος, φυσιολόγος, μάντις καὶ πνευματιστής.

—Ἄ, τότε νὰ μᾶς εἰπῆτε τὴν τύχην μας.

—Ὡραία, καλοξημέρωμα, ἀπήντησα καὶ ἠγέρθην νὰ φύγωμεν.

—Καλὴν νύκτα σας, προσέθηκεν ὁ ἀνεψιός, ἐγὼ ἀπέρχομαι πλέον.

—Ἀδύνατον, ἀδύνατον, ὁ θεῖος μένει.

—Μά, Κυρίαι μου, εἶναι ἀδύνατον, ἔχω ἐργασίαν, ἔχω ραντεβού.

—Αἱ ἐργασίαι καὶ τὰ ραντεβοὺ γίνονται καὶ αὔριον, ἐνῶ σᾶς, σᾶς ἔχομεν μόνον σήμερον.

—Μὰ τέλος πάντων, ἀφήσατέ με καὶ ἐπανέρχομαι μετ' ὀλίγον.

—Ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐπιστρέψητε μετὰ μίαν ὥραν εἰς τὸ φαγητόν.

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, au revoir.

—Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, ἀπαντᾷ ἡ ἑλληνοπρεπὴς πάντοτε Μαρία.

Καὶ ἐξηκολουθήσαμεν τὴν χαρτομαντείαν, χειραμαντείαν καὶ ψυχολογίαν, δι' ἃς τοσοῦτον ἐνδιαφέρον ἔδειξαν πάντες, ὥστε ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἦσαν προσηλωμένοι, ἀφήσαντες πᾶσαν ἄλλην ἀσχολίαν λησμονήσαντες δὲ καὶ μουσικὴν καὶ καλλιτεχνίαν. Ἰδίως εἰς τὸ ζήτημα τῆς χαρτομαντείας αἱ γυναῖκες δεικνύουσι μέγιστον ἐνδιαφέρον. Θυσιάζουν τὰ πάντα διὰ νὰ προΐδουν τὸ μέλλον των. Καὶ ναὶ μὲν καὶ οἱ ἄνδρες ἔχουν τὴν ἀδυναμίαν ταύτην, ἀλλὰ οὐχὶ εἰς τοιοῦτον βαθμόν. Καὶ δὲν θέλουν νὰ ὑποκύψουν εἰς οὐδένα κανόνα καὶ περιορισμόν. Καὶ ἀμέσως ὅλα θέλουν νὰ τὰ μάθουν καὶ κατὰ γραμμὴν καὶ κατὰ σειράν, ὅλαι, εἰς οἱανδήποτε ὥραν καὶ στιγμήν. Καὶ οὕτω πρέπει καὶ ὁ μάντις καὶ ἡ Πυθία νὰ ὑποκύψουν ἀμέσως εἰς τὰς θελήσεις καὶ ἐπιθυμίας των. Καὶ ὕστερον ἀπαιτοῦν καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο νὰ μάθουν καὶ ἂν τι δὲν εἶναι τῆς ἀρεσκείας των, τότε ἡ Πυθία δὲν εἶναι, κατ' αὐτὰς, ἀκριβὴς εἰς τὰς προρρήσεις της. Εἶναι δὲ πανθομολογουμένως ἀληθές, ὅτι ἂν προσκόψητε εἰς τὴν γυναικεῖαν ἐπιθυμίαν, οὐαὶ ὑμῖν, ἐὰν δε τοὐναντίον, ἔχετε ταύτας εἰς τὴν διάκρισίν σας.

Πορευρέθην εἰς χαρτομαντικὴν ἐξ ἐπαγγέλματος μάντιδος συνεδρίασιν, καθ' ἣν αὕτη ἔλεγε πρὸς χήραν, ὅτι «χρόνια πολλὰ θὰ περάσουν καὶ χαμόγελο σωστὸ ἀνδρικὸ δὲν θὰ τὴν ἴδῃ» ὅτε αὕτη ἐξαγριωθεῖσα ἀμέσως:

—Δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν ξεύρεις τὶ λέγεις, ψευδὴς εἶναι ἡ μαντεία σου, τῇ ἔλεγεν ἔξαλλος.

—Ἄ, ναί, ἔχεις δίκαιον, τῇ ἀπαντᾷ ἐκείνη, δὲν εἶδα καλὰ τὰ χαρτιά. Ναί, τώρα βλέπω, κάποιος πλούσιος ἀπὸ χθὲς σὲ εἶδε καὶ θὰ σὲ πάρῃ.

—Ἄ, μάλιστα, τώρα λέγεις ἀλήθεια, ἐπιλέγει ἡ εὔθυμος χήρα, κατευχαριστημένη.

Καὶ εἰς προσελθοῦσαν κατόπιν νεάνιδα, ὅτε τῇ εἶπε πολλὰ καὶ καλὰ, μὲ ἀγάπες καὶ στεφανώματα καὶ πάλιν αὕτη δὲν ἦτο εὐχαριστημένη, ὅτε ἐννοήσασα τοῦτο ἡ μάντις:

—Ἄ, στάσου, εἶναι ἀκόμη κάτι καλόν, τῇ λέγει, ἐξετάζουσα καὶ τὰς χεῖρας της:

—Ἄ, ναί, λέγε, λέγε γρήγορα, τῇ ἀπαντᾷ.

—Ἰδού, τὸ βλέπω, θὰ κερδίσῃς καὶ τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ λαχείου.

—Ναί, τὸ ἐπερίμενα, αὐτὸ εἶναι, εἶσαι μοναδικὴ μάντις, ἐπιλέγει ἡ χήρα.

Καὶ οὕτως αἱ γυναῖκες μένουσιν εὐχαριστημέναι, ὁσάκις ταῖς λέγουν σύμφωνα μὲ τὰς βλέψεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας των.

Ἡ 9 ὥρα εἶχε σημάνει καὶ ἡ συναναστροφὴ αὕτη ἐξηκολούθει, ὅτε πάλιν ἡ Κυρία Συμελίδου προσελθοῦσα:

—Μὰ δὲν πεινᾶτε πλέον; ἐρωτᾷ, τόσην ὥραν ἡ τράπεζα σᾶς περιμένει.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσωμεν καιρόν, ἐπειδὴ ἡ συναναστροφὴ μᾶς ἐπανέφερε τὴν ὄρεξιν, ἐπανήλθομεν εἰς τὸ φαγητόν, ὅπου πλέον πλειοτέρων ὄντων τῶν κεκλιμένων, ἡ φαγοποσία καὶ διασκέδασις, ἦτον ἔκτακτος, παρασχοῦσα ἡμῖν ἐπανειλημμένως περιστάσεις ἀλληλο-ἐκτιμήσεως καὶ στενοτέρας, ὡς εἰκὸς, συσφίγξεως τῶν ἀμοιβαίων φιλικῶν σχέσεών μας.

Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐπηκολούθησε πάλιν διασκέδασις μετὰ ποικίλων συνήθων καὶ μὴ παιγνίων συναναστροφῆς μέχρι τῆς μιᾶς καὶ πλέον μεταμεσονυκτίου ὥρας, ὅτε ἐκρίθη πλέον κατάλληλος ὥρα πρὸς διάλυσιν τῆς ὁμηγύρεώς μας.

Ἀλλὰ στενὴ ἄλυσσος ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐσχηματίσθη πέριξ ἐμοῦ, ὅπως μὴ φύγω ἢ νὰ ὑποσχεθῶ τοὐλάχιστον, ὅτι θὰ ἐπανέλθω.

—Ἀλλ' ἐντελῶς ἀδύνατον τοῦτο, ἀπήντησα, ἀφοῦ αὔριον φεύγω διὰ τὴν Ἑλλάδα.

—Τί δυστυχία, ἀλλὰ μένετε ἀκόμη μίαν ἑβδομάδα, κύριε Πρίντεζη, τί εἶναι 6 ἡμέραι;

—Ἑβδομὰς, διὰ νὰ εἶμαι εἰς Ἀθήνας.

—Δὲν θὰ σᾶς ἀφήσωμεν, πρέπει νὰ μείνετε· ὑποσχεθεῖτε τό μας, κ. Πρίντεζη.

Βλέπων τέλος, ὅτι τὸ πρᾶγμα κατήντα δύσκολον καὶ συγκενητικόν:

—Τέλος πάντων, τοῖς λέγω, ἀπεφάσισα νὰ μείνω. Ἰδού, θὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Δὲν θὰ ἀναχωρήσω. Θὰ μείνω ἐδῶ μαζύ σας.

—Εὖγε, εὖγε. Θὰ μείνῃ ὁ κ. Πρίντεζης.

—Ναί, θὰ μείνω Ἰδού. Τὸ πνεῦμα μου θὰ μείνῃ μαζύ σας, τὸ δὲ σῶμα μου θὰ φύγῃ.

Κι' οὕτως ἐν μέσῳ γελώτων καὶ συγκινήσεων ἀποχαιρετήσαμεν καὶ ἀπήλθομεν.

ΕΙΡΗΝΗ Π. ΠΑΥΛΙΔΟΥ

ΤΗ ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΠΕΦΙΑΠΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΥ

ΘΕΙΑΣ ΜΟΥ

ΕΙΡΗΝΗΣ Π. ΠΑΥΛΙΔΟΥ

Πλήρης ἐλπίδων ἔφυγες ἀπ' τοῦ βορρᾶ τὰ ψύχη
Καὶ ποῖος καὶ ποῖος ἀντάμωσιν κι' ὑγείαν δὲν σ' εὐ-
[χήθη;

Πλὴν φεῦ! οὐδὲν ὠφέλησαν τὸ κλίμα ἡ θερμότης,
αἱ παρακλήσεις συγγενῶν, συζύγου ἀγαθότης.
Τὴν γῆν, ἤτις σ' ἐμάρανε τὸ κάλλος σου φθονοῦσα
ἐμίσησες κι' ἀρνήθηκες νὰ ἐπανίδῃς ζῶσα.
Τὸ πνεῦμα σου παρέδωκες εἰς χώραν ἑλληνίδα
Καὶ τὸ θεωρῆς ἐκδίκησιν, μόνην πρὸς τὴν ρωσσίδα

—

Κοιμήσου τώρα ἥσυχη καὶ ξέκοπιασε· ἀναπαύσου
τὰ βάσανα τελείωσαν, οἱ πόνοι οἱ καϋμοί σου,
Ἔπαυσαν οἱ συλλογισμοί, μὴ νοιάζεσαι καθόλου
Ναί σύ, ἥτις ἐφρόντιζες περὶ τοῦ κόσμου ὅλου.

—

Κοιμήσου ὕπνον τὸν γλυκόν, ἀλλὰ πικρὸν συνάμα,
Σὺ μὲν ἰδοὺ ἡσύχασες, θὰ 'χωμε 'μεῖς τὸ τραῦμα
Πληγὴν μᾶς ἄνοιξες βαθεῖα, ἀπούλωτη θὰ μένῃ
Καὶ ἡ ζωή μας 'ς τὸ ἑξῆς θὰ ἦνε πικραμένη

—

Κοιμήσου καὶ τὸν ὕπνον σου κανεὶς δὲν θὰ ταράξῃ
Ἂν καὶ τοιαύτη στέρησις καρδίας θὰ σπαράξῃ
Τέκνα δὲν ἔχεις νὰ σὲ κλαῖν' μητέρ' οὐδὲ πατέρα,
Ἀλλὰ πολλοὶ βαρυπενθοῦν σὲ κλαῖνε ὡς μητέρα.

—

Κοιμήσου καὶ μὴ σκέπτεσαι τὰ ὀρφανά, τὰς χήρας,
τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς πένητας κι' αὐτῆς τῆς γενετείρας.
Ὁ σύζυγός σου πρόθυμος τὸ ἔργον σου δὲν παύει
ἡ προσφιλής του σύντροφος τὸν πόθον ν' ἀπολαύῃ.

—

Κοιμήσου καὶ μὴ σκέπτεσαι τὸ προσφιλές σου ταῖρι
θὰ μείνομε πλησίον του χειμῶνα καλοκαῖρι
Καὶ ἂν ποτ' εἰς ἀπελπισιὰ τῆς λύπης του φωνήσῃ

Ποῦ εἶσ' **Εἰρήνη μου γλυκιά !** *ποσῶς μὴ σὲ λυ-*
[πήσῃ.

—

Κοιμήσου θὲ νὰ μίνωμεν ὡς τέκνα 'ς τὸ πλευρό του
Παρηγορὶὰ ἡ μόνη του θὰ ἤνε 'ς τὸν καϋμό του
Τὰ δῶρὸ μικρὰ ποῦ 'λάτρευες θὰ τὸν ἀνακουφίσουν
'ς τὴν πληγωμένην του καρδὶὰ 'λίγην δροσὶὰ θὰ χύσουν.

—

Κοιμήσου σὲ φυλάττομε κι' ὁ σύζυγος κοντά σου
Δὲν θέλει νὰ σὲ χωρισθῇ οὐδέποτε μακράν σου
Κι' ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς μαζῆ θὰ ταξειδεύσῃ
Στὴν προσφιλῆ γενέτειραν μαζῆ σου θὰ ἐπιστρέψῃ
Κοιμήσου,ἐκεῖ θὰ μεταβῆς, ἐκεῖ ποῦ ἐγεννήθης
καὶ θὰ 'χῃς ὅλους δίπλα σου, αὐτὸ ποῦ σὺ εὐχήθης.
Ἐν Ὀδησσῷ, τῇ 5η Ἰουνίου 1909.

Ἐλευθέριος Δ. Παυλίδης

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΠΙΣΥΜΒΑΝΤΟΣ ΣΚΟΤΟΥΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ὡς τοῦτο ἐν Ἡλιοπόλει τῆς Αἰγύπτου διατρίβοντες παρετήρησαν

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ

καὶ ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ Ο ΣΟΦΙΣΤΗΣ

[*Ἀνακοίνωσις Γ. Δαμπάκη, ὑφηγητοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας, κατὰ τὸ Β' ἐν Καΐρῳ Διεθνὲς Ἀρχαιολογικὸν Συνέδριον*].

Εἶναι γνωστὸν πόσα οἱ μεταγενέστεροι ψευδῶς ἀπέδωκαν εἰς τὰ συγγράμματα Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου· ἐὰν δὲ περὶ τοῦ ἐπισυμβάντος σκότους κατὰ τὸ Σταυρικὸν Πάθος τοῦ Κυρίου δὲν εἴχομεν ἱστορικὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις, ὅτι ἀπὸ ὥρας ς.'—θ.' σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν, οὐδέποτε ἐπὶ μόνων τῶν συγγραμμάτων τῶν ἀποδιδομένων εἰς Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην ἠθέλομεν στηριχθῇ περὶ τοῦ μεγάλου τούτου συμβάντος, ὡς ἱστορικοῦ γεγονότος κατὰ τὸ Σταυρικὸν Πάθος τοῦ Κυρίου.

Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐπιστέλλων πρὸς τὸν Σμύρνης Πολύκαρπον (Ἐπιστ. ζ.'), ὅστις ἤδη εἶχε γράψει εἰς τὸν Διονύσιον, ὅτι ὁ ἐν Σμύρνῃ Ἀπολλοφάνης κατηγόρει τοῦ Διονυσίου καὶ ἀπεκάλει αὐτὸν «Πατραλοίαν» ὡς τοὺς ἀρχαίους θεοὺς τῆς Ἑλλάδος ἐγκαταλείψαντα, ἐπιστέλλων, λέγομεν, ὁ Διονύσιος πρὸς τὸν Πολύκαρπον, γράφει αὐτῷ τίνα ἐπιχειρήματα νὰ φέρῃ εἰς τὸν Ἀπολλοφάνη, ὅπως οὗτος ἀσπασθῇ τὰς ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ γίνῃ Χριστιανός, πρὸ παντὸς δὲ γράφει, ὅπως ὁ ἱερὸς Πολύκαρπος ἐρωτήσῃ τὸν Ἀπολλοφάνη, τί λέγει περὶ τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου, ἣν ἀμφότεροι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάθους εἶδον ἐν Ἡλιοπόλει τῆς Αἰγύπτου διατρίβοντες,[1] ὅτε μάλιστα καὶ ἐκστατικὸς ὁ Ἀπολλοφάνης ἀνεφώνησεν, «ὦ καλὲ Διονύσιε, θείων ἀμοιβαὶ πραγμάτων».[2]

Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ ταύτῃ ὁ Διονύσιος περιγράφει,ὅτι μετὰ τοῦ Ἀπολλοφάνους εἶδον ἐν Ἡλιοπόλει τὴν παράδοξον ταύτην ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου.

«Ἀμφοτέρω γὰρ τότε κατὰ τὴν Ἡλιόπολιν ἅμα παρόντε τε καὶ συνεστῶτε, παραδόξως τῷ Ἡλίῳ τὴν Σελήνην ἐμπίπτουσαν ἑωρῶμεν (οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρός), αὖθίς τε αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐννάτης ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ τοῦ Ἡλίου διάμετρον ὑπερφυῶς ἀντικατασταῖσαν. Ἀνάμνησον δέ τι καὶ ἕτερον αὐτόν· οἶδε γὰρ ὅτι καὶ τὴν ἔμπτωσιν αὐτὴν ἐξ Ἀνατολῶν ἑωράκαμεν ἀρξαμένην καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ Πέρατος ἐλθοῦσαν, εἶτα ἀναποδίσασαν καὶ αὖθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν ἔμπτωσιν καὶ τὴν ἀνακάθαρσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διαμέτρου ἐναντίον γεγενημένην».

Κατὰ ταῦτα:

Τὴν ἔκλειψιν ταύτην εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ Διονύσιος καλεῖ *παράδοξον*: «*παραδόξως τῷ Ἡλίῳ τὴν Σελήνην ἐμπίπτουσαν ἑωρῶμεν*», εὐθὺς δὲ λέγει καὶ τὸν λόγον, ὅτι «*οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρός*», τοῦτ' ἔστιν, ὅτι ἡ ἔκλειψις συνέβη,ὅτε αὕτη ἦν ἀδύνατον νὰ συμβῇ, καθόσον ἡ Σελήνη δὲν ἦτο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄξονος, μεταξὺ ἡλίου καὶ γῆς (*οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρός*), τοὐναντίον μάλιστα ἡ σελήνη ἦν ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἥλιον, ἦν πλησιφαής, γνωστὸν δ' ὅτι ἡλίου ἔκλειψις οὐδέποτε συμβαίνει πανσελήνου οὔσης· ὅτι δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ σελήνη ἦν καὶ πλησιφαὴς (τεσσαρεσκαιδεκαταία) φανερὸν ἐκ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἣν οἱ Ἰουδαῖοι ἑορτάζουσι πάντοτε κατὰ τὴν πανσέληνον.

Εἶτα ἀναφέρει τὸν χρόνον τῆς ἐκλείψεως (ἀπὸ ἐννάτης ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας), συμπιπτούσης πρὸς τὸν χρόνον τῶν Εὐαγγελίων μετά τινος κλιματολογικῆς διαφορᾶς τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τῆς Παλαιστίνης.

Προχωρῶν εἶτα εἰς μείζονας λεπτομερείας, λέγει ὅτι, ἐνῷ ἡ σκότωσις καὶ ἡ φαῦσις τοῦ ἡλίου, καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου τοῦ ὁρίζοντος, ἐξ ἀνατολῶν, ἔγινεν ἀντιθέτως ἐκ δυσμῶν τοῦ ἡλίου, τοῦτ' ἔστιν, ἐνῷ ἡ σελήνη, ἐξ ἀνατολῶν ἐρχομένη, ἐνέπεσεν ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου

[1] «Εἰπὲ δὲ αὐτῷ τί λέγεις περὶ τῆς ἐν τῷ σωτηρίῳ Σταυρῷ γεγονυίας ἐκλείψεως».

[2] Ὁ δὲ Διονύσιος ἀναφέρεται ἀναφωνήσας «ἢ Θεὸς πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπόλλυται», ἢ κατὰ Μιχαὴλ τὸν Σύγκελλον «ἄγνωστος ἐν σαρκὶ πάσχει Θεός, δι' ὃν τὸ πᾶν ἐζόρωται τε καὶ σεσάλευται», κατ' ἄλλους δὲ «ἢ τὸ θεῖον πάσχει ἢ τῷ πάσχοντι συμπάσχει», κατὰ δὲ τὴν Λατ. Ἐκκλησίαν «Aut Deus naturae patitur, aut mundi machina dissolvetur» (Broviarum Romanum). Ἁπάντων τούτων ἡ ἔννοιά ἐστιν ἡ αὐτή.

(ἔμπτωσις), ἡ αὐτὴ ὤφειλε, τὸν δρόμον τῆς τροχιᾶς αὐτῆς ποιοῦσα, νὰ προχωρῇ πρὸς δυσμάς, ἀφίνουσα οὕτω νὰ ἀνακαθαρισθῇ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ ἡλίου μέρος (ἀνακάθαρσις)· ἡ ἀνακάθαρσις ὅμως, ἤτοι ἡ φαῦσις, δὲν ἐγένετο ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους, ἐξ οὗ ἐγένετο καὶ ἡ ἔμπτωσις,ἀλλ' ἐκ τοῦ δυτικοῦ μέρους τοῦ ἡλίου, ὅπερ ἀπεδείκνυεν, ὅτι ἡ σελήνη δὲν προὐχώρει τὴν κατὰ φύσιν αὐτῆς πρὸς Δ. πορείαν, ἀλλ' ὅτι αὕτη ἐπανεστράφη, ἀναποδίσασα ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς (ἀναποδισις). Οὕτω λοιπόν, παρὰ τοὺς τεταγμένους νόμους τῆς φύσεως ἀστρονομικῶς, ὁ Διονύσιος μετὰ τοῦ Ἀπολλοφάνους εἶδον ἐν Ἡλιοπόλει τὴν ἔκτακτον καὶ παράδοξον ταύτην ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου, ἥτις λεπτομερῶς παρίσταται ἐν τῷ ὄπισθεν ἀστρονομικῷ πίνακι.

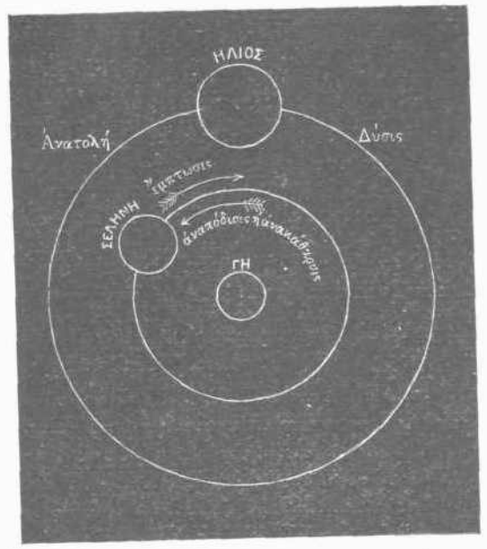

Ἀστρονομ. ἐξήγησις τοῦ ἐπισυμβάντος σκότους

Ἡ Ἡλιόπολις ἑπομένως δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρηται μόνον ὡς ἔνδοξος πόλις τῆς λατρείας τοῦ ἡλίου[1] καὶ τῶν σοφῶν ἱερέων τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ καὶ ὡς ἡ πόλις ἐν ᾗ δύο τῶν μεγάλων τῆς χριστ. ἀρχαιότητος σοφῶν, πρὶν ἢ ἀσπασθῶσι τὸν Χριστιανισμόν, ἐθνικοὶ ἔτι ὄντες, εἶδον τὸ φοβερὸν σκότος τῆς σταυρώσεως καὶ ἀστρονομικῶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐσημείωσαν, ὡς οὗτοι ἀντελήφθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου, τὴν ἔκτακτον καὶ παράδοξον ταύτην τοῦ ἡλίου ἔκλειψιν, περὶ ἧς σαφῶς καὶ ρητῶς ἀναφέρουσιν οἱ θεῖοι Εὐαγγελισταί[2].

[1] Περὶ ταύτης ἰδὲ Ἡροδ. βιβλ. Γ'. Στράβ. βιβλ. ΙΖ' κεφ. α'.

[2] Ὡταύτως δὲ ἡ παράδοσις (Ἱππόλυτος) ἀναφέρει, ὅτι ἡ πόλις αὕτη ἐχρησίμευσεν ὡς ὁ πρῶτος σταθμὸς τῆς εἰς Αἴγυπτον καθόδου τοῦ Ἰησοῦ καὶ δὴ ὅτι κατεσκήνωσεν ἔνθα ἡ νῦν Ματαρία καὶ ἡ πηγὴ Ἐὶν-Ἐλ-Σάμς (=ἡ πηγὴ τοῦ Ἡλίου).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ

Ὁ μόλυβδος, ὅπως καὶ ὁ σίδηρος, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ λαμβάνῃ ὡραῖον κρυσταλλῶδες σχῆμα, ὁπόταν θελήσωμεν νὰ ὑποκαταστήσωμεν τὴν διάλυσιν αὐτοῦ ἐπὶ μετάλλου ἥττονος διαλυτοῦ, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ ἐναντι ἡμῶν εἰκόνι παριστανομένῃ ἀποκρυσταλλώσει τοῦ μολύβδου, τῇ μετακαλουμένῃ «Δένδρον τοῦ Κρόνου».

Ἰδοὺ πῶς ἐκτελεῖται τὸ προκείμενον ὡροῖον πείραμα :

Διαλύομεν 30 γραμμάρια ὀξικοῦ μολύβδου ἐν μιᾷ λίτρᾳ ὕδατος καὶ χύνομεν εἶτα τὴν διάλυσιν ταύτην ἐντὸς ἀγγείου, σχήματος σφαιροειδοῦς. Προσαρμόζομεν τότε τῷ ἐπιπώματι (φελλῷ) τοῦ ἀγγείου τούτου τεμάχιον ψευδαργύρου (ζίγκου), ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσδένομεν πέντε ἢ ἓξ σύρματα ἐξ ὀρειχάλκου ἐν διαστάσει ἀπ' ἀλλήλων διακειμένων· βυθίζομεν ταῦτα ὡς ἔχουσιν ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἴδωμεν τὰ σύρματα καλυπτόμενα διὰ λαμπερῶν κρυσταλλωδῶν ψηγμάτων, ἅτινα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρον αὐξάνονται καὶ μεγεθύνονται.

Οἱ ἀλχημισταί, οἵτινες ἐγνώριζον τὸ πείραμα τοῦτο, ἐνόμιζον, ὅτι μετεβάλλετο ὁ χαλκὸς εἰς μόλυβδον, ἐνῷ ἁπλῶς γίνεται ὑποκα-

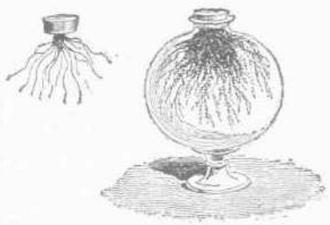

τάστασις μετάλλου ἐπὶ ἑτέρου. Τοῦτέστιν ὁ χαλκὸς διαλύεται ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ ἀντικαθιστᾶται ὑπὸ τοῦ ἐπικαθημένου μολύβδου. Ἀλλ' οὐδεμία μεταμόρφωσις συντελεῖται.

Οὕτω δύναταί τις οἷον δήποτε σχῆμα ἢ γράμματα ἢ εἰκόνα νὰ κατασκευάσῃ ἐκ μολύβδου.

Φ. Π.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Η ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ

Ἦτο λυκαυγές!

Ἐποχὴ ἀνοίξεως μόλις εἰς τὸ τέρμα προσεγγίζουσα!

Τὸ γλυκὺ τῆς ἠοῦς ἄστρον ἀκόμη διεφαίνετο εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸ γλαυκὸν καὶ ἀχανὲς στερέωμα διαγράφον μὲ τὰς φαεινάς του λάμψεις ἕνα φῶς φαντασμαγορικόν, ἐν ᾧ ἀντεκατοπτρίζετο ὁλόκληρος τῆς γῆς ἡ ἐπιφάνεια καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸ ἀραχνοειδὲς τοῦ ὁρίζοντος περιβάλλον διελύετο διὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἡμέρας.

Ὁ ἀργυρόχρους τῆς σελήνης δίσκος εἶχε σχεδὸν περατώσει τὸν νυκτερινόν του δρόμον διὰ νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ ἄπειρον.

Τὰ πτηνὰ ἤρχισαν ἱπτάμενα ἐκ τῶν φωλεῶν των καὶ χαρωπὰ ἔψαλλον ᾄσματα, χαίροντα καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ἔκπαγλον τῆς φύσεως ὄψιν.

Ἐλαφρὰ τοῦ ζεφύρου αὔρα διέσειε βραδέως τὰ πρασινωπὰ τῶν δένδρων φυλλώματα, τῶν ὁποίων ὁ σιγηλὸς ψίθυρος διέκοπτε τὴν ἀπανταχοῦ ἐπικρατοῦσαν βαθεῖαν σιγήν.

Ἡ ἀπόπνοια εὐόσμων καὶ ποικίλων ἀνθέων πληροῖ ὡσεὶ λιβανωτὸν καίοντα τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐνῷ ἐξ ἄλλου λαμπρότης ἐν γένει γλυκεῖα ἐκ τῆς μειδιώσης φύσεως ἀπορρέουσα, μεγίστην προξενεῖ εὐχαρίστησιν εἰς κάθε ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ σκορπίζει τὴν χαρὰν καὶ τὴν χάριν.

. . . . . .

Ἐν μέσῳ ῥωμαντικοῦ περιπάτου, σκιαζομένου ἀπὸ θαλερὰ καὶ βαθύσκια δένδρα ἐκτεινόμενα εἰς δροσοσταγῆ χλόην, φαίνεται περιπατῶν μονήρης νέος εὐγενοῦς ἐξωτερικοῦ. Ἡ ζωογόνος πρωϊνὴ πνοὴ ἀνέμου ἐθώπευεν ἐπιχαρίτως τὴν γλυκεῖαν καὶ συμπαθῆ μορφήν του, ἐπὶ τῆς ὁποίας διεγράφετο ἄπειρος φαιδρότης καὶ εὐχαρίστησις, ἣν ἡ γοητευτικὴ τοῦ σύμπαντος εἰκὼν τῷ ἐπεδαψίλευεν.

Ἦτο εἰς τὸ σφρῖγος τῆς νεότητος καὶ ἐβάδιζε μὲ βῆμα σταθερὸν ἐν ὅλῃ τῇ ἀφελείᾳ τῆς ψυχῆς του.

Εἶχεν ἐξυπνήσει τόσον ἐνωρίς!

Διατί ἄρά γε;

Ἴσως εἶχεν ἀφυπνισθῆ ὑπὸ ὀνείρου!

Ἐφαίνετο, ὅτι ὁ νοῦς του ἐπλανᾶτο εἰς ὕψη ὀνειροπολήσεων καὶ προφανῶς, ὅτι κάτι ὄνειρον, κάτι σκέψις τῆς φαντασίας του ἤρχετο, ὅπως τοῦ διαταράξῃ τὴν δύναμιν καὶ τὴν γαλήνην τῆς διανοίας του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στρέφων τὴν κεφαλήν του πρὸς τὰ πέριξ παρετήρει μὲ κατάδηλον ἀδημονίαν.

Ὄνειρον πράγματι ἐνυπῆρχεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ νέου αὐτοῦ, ὄνειρον, οὗτινος ἐγγὺς ἐθεώρει τὴν πραγματοποίησιν καὶ ἡ ὀνειροπόλος ψυχή του εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ διέκρινε κάποιαν αἴγλην τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν εὐτυχίαν μὲ χρυσοπτέρυγας ἐλπίδας ἀνέμενεν ἐμφανιζομένην·

Πλὴν αὕτη μακρὰν δυστυχῶς αὐτοῦ ἀπεῖχε!

. . . . . .

Κάθε εὐτυχὴς στιγμή, κάθε ὄνειρον τῆς εὐτυχίας ταχέως ἢ βραδέως ἀντιπαρέρχεται τῆς ζωῆς ἑκάστου ἀνθρώπου καὶ φεύγει μακρὰν αὐτοῦ καὶ κάποτε ἀνεπιστρεπτεί!

Οὕτω καὶ κάθε σκέψις, κάθε ὄνειρον, ποῦ σκοπεῖ κανεὶς νὰ φέρῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς πραγματικότητος, αἴφνης ἐμφανίζεται ἐν ὅλῃ τῇ δυσειδεῖ καὶ ἀγρίᾳ μορφῇ της τεραστία ἡ σκιὰ τῆς ἀπελπισίας, καὶ τὸ ὄνειρον ἢ ἡ σκέψις μένει μόνον ὄνειρον. . . . ἀπραγματοποίητον.

Ἀθῆναι

Χαράλ. Κουτήφαρης

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ πολυτέλεια αὐξάνει τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ μετριάζει τὸν πρὸς τὸν πλησίον σεβασμόν.

—

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ὀλίγον τι ἐσκέπτετο πρὶν ἢ κατηγορίαν ἢ κατάκρισιν ἐκφέρῃ, ὁ ἀνθρώπινος ἀλληλοσεβασμὸς θὰ ἦτο πάντῃ διάφορος.

—

Τὰ περισσότερα κακὰ τοῦ κόσμου προέρχονται ἐκ τῆς βιαίας καὶ παραφόρου ἐκτιμήσεως τῶν πραγμάτων, ἐξ οὗ συνάγεται, ὅτι μήτηρ πάντων τῶν κακῶν εἶναι ἡ γλῶσσα καὶ μήτηρ πάντων τῶν ἀγαθῶν ἡ σκέψις.

—

Ὁπόταν θέλομεν νὰ κρίνωμεν τινά, μὴ τὸν κρίνωμεν ἐκ τῆς γλώσσης του, ἀλλ' ἐκ τῆς κρίσεώς του.

—

Ὁ στερούμενος φίλων εἰλικρινῶν, στερεῖται βεβαίως φωτός.

—

Ἡ ἀπομόνωσις καὶ ἡ μισανθρωπία εἶναι μέγιστα κακά.

—

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι τὸ μικρόβιον, ὅπερ σπαράσσει τὸν πλούσιον καὶ αὕτη τὸν καταστρέφει ἐν τέλει, διότι ὁ μὴ ἐλεῶν σήπεται.

—

Ἡ ἀγαθοεργία εἶναι τὸ μέγιστον τῶν καλῶν, διότι οὐ μόνον τὴν ψυχήν μας φαιδρύνει αὕτη, ἀλλὰ καὶ μᾶς παρασκευάζει μέλλον καλείτερον καὶ ἡσυχώτερον καὶ ἐν ὥρᾳ θανάτου μᾶς φέρει εἰς ὁρίζοντας πλήρεις δόξης καὶ εὐτυχίας.

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ!

Ποιὰν ἔχεις κόρη συλλογή
Κόρη ποιὰν ἔχεις ἔννοια,
Κ' ἐγγίζουνε τὰ χείλη σου,
Τὰ δρὸ τριανταφυλλένια,
Σ' τὸ δροσερὸ τριαντάφυλλο,
καὶ παίρνεις τ' ἀρωμά του;
Σωστὸ καὶ σὺ τριαντάφυλλο
καὶ μ' ὅλη τὴ δροσιά του!

Σὰν τί νὰ συλλογίζεσαι
χαριτωμένη κόρη;
Τί ἄλλο ἀπ' τὸ θεότρελλο
τὸ πτερωτὸ τ' ἀγόρι!
Ποῦ σαϊτεύει τῆς καρδιαῖς
Ποῦ τῆς καρδιαῖς πληγώνει
Ποῦ δίνει 'ς ἄλλους τὴ χαρὰ
κι' ἄλλους τοὺς φαρμακώνει!

Ἀ καλοκαῖρι τῆς ζωῆς,
καὶ εἴκοσί μου χρόνια!
Ἀ πῶς περάσαν οἱ καιροὶ
κι' ἀρχίζουνε τὰ χιόνια
νὰ μοῦ σκεπάζουν τὴν κορφή!
Ἐμπρὸς μὴν καρτερεῖτε
τὰ χρόνια φεύγουνε ταχειὰ
τὴ νειότι σας χαρῆτε!

Γ. Α. Πολίτης

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Ἰσχυρὸς κρότος ἠκούσθη καὶ ἡ ἅμαξα ἔκλινε στᾶσα. Ὁ δὲ ἁμαξηλάτης καταπνίγων βλασφημίαν, κατῆλθεν ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ προσεπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἵππον, ὅστις ἐξανίστατο.

— Τί συμβαίνει, Ἰωάννη; ἠρώτησεν κύριός τις, ἀνοίγων τὴν θυρίδα καὶ πηδῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνῷ νεαρά τις γυνὴ παρετήρει ἔσωθεν τετρομαγμένη.

— Ὁ ἄξων ἑνὸς τροχοῦ ἔσπασεν, ἀπαντᾷ ὁ ἁμαξηλάτης.

— Τότε;

— Τί συμβαίνει; ἐρωτᾷ ἡ γυνή.

— Τίποτε; τῇ ἀπαντᾷ ὁ κύριος, μικρὰ πτῶσις, καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῶν βραχιόνων, τὴν ἐβοήθησεν νὰ κατέλθῃ.

— Ἄκουσον, λάβε.

— Πάρε πρῶτον τὴν Μαρία, λέγει· καὶ τῷ ἔτεινε χαριτομένην παιδίσκην μόλις πέντε ἐτῶν, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπὸ τὸν φόβον ἤρχισαν ἤδη νὰ πληροῦνται δακρύων.

— Μὴ κλαίγς, μικρά μου, δὲν εἶνε τίποτε, τῇ λέγει ἡ μήτηρ της, ἀσπαζομένη αὐτὴν εἰς τὰς παρειάς.

— Εἶνε κακοῦργοι; δὲν εἶναι ἔτσι μαμάκα; ἠρώτα ἡ μικρὰ, σφιγγομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τῆς θυγατρός του, ὁ Ἰάκωβος Νοδιὲ καὶ ἡ σύζυγός του Ἰβόνη, λησμονοῦντες τὴν δύσκολον θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθησαν, ἐχαμογέλασαν καὶ ὁ πατήρ, λαμβάνων τὴν μικράν, ἐνηγκαλίσθη σφόδρα, λέγων, ὅπως τὴν καθησυχάσῃ:

— Κακοῦργοι! γνωρίζεις καλά, ὅτι δὲν ὑπάρχουν πλέον, ἀπὸ τότε, ποῦ ἡ νεράϊδα τοὺς ἔκαμε ὅλους ἀράκια.

— Ἀ! ναὶ ἀλήθεια, ἀπήντησεν ἡ μικρά.

Ὁ Ἰάκωβος θέτων αὐτὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐβοήθησε τὴν σύζυγόν του νὰ κατέλθῃ τῆς ἁμάξης καὶ εἶτα διηυθύνθη πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην, ὅστις παρετήρει τὸν τροχόν.

— Δὲν δυνάμεθα τίποτε νὰ κάμωμεν, κύριε, τῷ λέγει.

— Πραγματικῶς· ἀλλὰ τότε τί μέλλει γενέσθαι; Ἐνύκτωσεν ἤδη καὶ εἴμεθα δύο λεύγας μακρὰν τῆς ἐπαύλεως.

— Ἐὰν ὁ κύριος ἐπιθυμῇ, ἠρώτησεν ὁ ἁμαξηλάτης, δύναμαι διὰ τοῦ ἵππου νὰ ὑπάγω μέχρι τοῦ Βουασὲλ, ὅπου θὰ πάρω τὴν ἅμαξαν τῆς μητρός σας καὶ θὰ ἐπιστρέψω νὰ σᾶς παραλάβω.

— Ναί, ἀλλὰ αὐτὸ θὰ διαρκέσῃ τουλάχιστον τρεῖς ὥρας, — καὶ παρατηρῶν τὸν νεφελώδη οὐρανόν, προσέθηκε — φοβοῦμαι πολύ, μήπως εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ μᾶς καταλάβῃ θύελλα.

— Ἐν τούτοις αὐτὴν τὴν διέξοδον εὑρίσκω.

— Καὶ ἐγὼ ὁμοίως· πῶς λέγεις καὶ σύ, ἐρωτᾷ τὴν σύζυγόν του, ἥτις τοὺς ἐπλησίασεν.

— Βεβαίως, αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ, ἐὰν βρέξῃ, θὰ προφυλαχθῶμεν ἐντὸς τῆς ἁμάξης· ὅσον ἄφορᾷ σέ, Ἰωάννη, πάρε τὴν χονδρὴν κουβέρταν, ἥτις εὑρίσκεται εἰς τὸ κάθισμα

— Ἡ κυρία εἶναι πολὺ καλή, ἀλλὰ δύναμαι καὶ χωρὶς αὐτήν· θὰ χρησιμεύσῃ διὰ νὰ καλύψῃ καὶ προφυλάξῃ τοῦ ψύχους τὴν Δεσποινίδα Μαρίαν.

— Ἔ, τότε λοιπόν, πήγαινε, Ἰωάννη, καὶ μὴ χάνωμεν καιρόν.

Ὁ ἁμαξηλάτης ἀπέζευξε τὸν ἵππον, ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀνεχώρησε δρομέως.

⁂

Ἡ Ἰβόνη Νοδιὲ ἀνῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν ἅμαξαν μετὰ τῆς θυγατρός της. ὁ δὲ Ἰάκωβος περιήρχετο γύρωθεν σκεπτόμενος:

«Πολὺ ἐνοχλητικὸν εἶναι αὐτὸ τὸ συμβάν· ἀρκεῖ ἡ ἄφιξις τοῦ Ἰωάννη νὰ μὴ τρομάξῃ τὴν μητέρα».

Τοιουτοτρόπως ἐσκέπτετο, ὅτε δύο φωτειναὶ ἀκτῖνες ἐφάνησαν εἰς τὴν ὁδόν, ἦχοι σάλπιγγος ἠκούσθησαν, καὶ πλησίον τῆς ἁμάξης ἓν αὐτοκίνητον ἔστη μετ' ὀλίγον.

Ὁ θερμαστὴς κατῆλθεν ἀμέσως.

— Σᾶς συνέβη τίποτε; ἠρώτησε τὸν Ἰωάννην.

— Ναί, ὁ ἄξων ἔσπασε.

Ὁ θερμαστὴς ἐπλησίασε παρατηρῶν τὸν τροχόν.

— Αὐτὸ βεβαίως θὰ σᾶς ἐνοχλῇ.

— Πάρα πολύ, ἀφοῦ μάλιστα ἡ θύελλα ἔρχεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Καὶ πραγματικῶς πνοαὶ θερμοῦ ἀέρος διήρχοντο, προάγγελοι ραγδαίας βροχῆς.

— Διευθύνεσθε ἀναμφιβόλως εἰς τὸ Σατοβίλ; ἐρωτᾷ ὁ θερμαστής.

— Εἰρχόμεθα ἀπὸ τὸ Βουασὲλ καὶ ἐπηγαίναμε πράγματι εἰς τὸ Σατοβίλ, ἀπαντᾷ ὁ Ἰάκωβος.

— Ἐγὼ πηγαίνω εἰς Σατό-αν-Ρουέν, διέρχομαι ἄρα ἀπὸ τὸ Σατοβίλ. Ἐὰν σᾶς προσέφερον τὸ αὐτοκίνητόν μου....

— Εἶσθε πολὺ εὐγενής, ἀπαντᾷ ἡ Ἰβόνη, ἥτις ἀπὸ τῆς θυρίδος ἐξήγαγε τὴν κεφαλήν.

— Θὰ ἐδεχόμην εὐχαρίστως, ἐπιλέγει ὁ Ἰάκωβος· ἀλλὰ ἐστείλαμεν τὸν ἁμαξηλάτην μας ὅστις μετέβη ἔφιππος εἰς τὸ Βουαζὲλ νὰ λάβῃ βοήθειαν.

— Εἶναι τοὐλάχιστον δέκα λεύγαι ἕως ἐκεῖ, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ θερμαστής· ἐξ ἄλλου ὁ ἁμαξηλάτης σας.....θὰ εἶναι αὐτὸς τὸν ὁποῖον συνήντησα καθ' ὁδόν· εἶχε κατέλθη τοῦ ἵππου του καὶ παρετήρει τοὺς πόδας τοῦ ζώου, οἵτινες πολὺ πιθανὸν νὰ ἐξεπεταλώθησαν. Εὑρίσκετο ἀκόμη μακρὰν τοῦ Βουαζέλ, ὅταν τὸν συνήντησα.

— Τότε, δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ δεχθῶμεν τὴν τόσον γενναίαν ὅσω καὶ καλὴν προσφορὰν σας, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος.

Ἐβοήθησε δὲ τὴν σύζυγον του νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ αὐτοκίνητον, τῆς ἔδοσε τὴν μικρὰν καὶ κατόπιν ἀνῆλθε καὶ αὐτός. Ὁ θερμαστὴς ἐκάθησεν ἔμπροσθεν καὶ ἐκίνησε τὴν μηχανήν.

Μακρὰν, ἀμυδραὶ ἀστραπαὶ διέσχιζον τὸν ὁρίζοντα· Εἰς τὸν οὐρανὸν δὲ μελανὰ νέφη ἐφέροντο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πρὸς ἀνατολάς.

Μία λάμψις κεραυνοῦ ἐφώτισε τότε τὸν οὐρανόν.

⁂

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ αὐτοκινήτου ἡ Ἰβόνη ὑπνωττε, κρατοῦσα ἐπὶ τῶν γονάτων της τὴν μικρὰν Μαρίαν, ἥτις ἐκοιμᾶτο. Ὁ Ἰάκωβος παρετήρει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν θερμαστήν, ὃν ἐνόμιζεν, ὅτι τὸν ἀνεγνώριζε καὶ ἐνῷ ἀνεζήτει αὐτὸν εἰς τὴν μνήμην του, αὐτὸς στραφείς:

— Συγχωρήσατέ με, ἐὰν ἡ ἐρώτησις μου εἶναι ἐσφαλμένη εἶπε, δὲν εἶσθε ὁ κύριος Ἰάκωβος Νοδιέ;

— Πράγματι, μὲ γνωρίζετε;

— Ναί, πρὸ πολλοῦ, εἷς φίλος μου μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά σας, ἀλλὰ σεῖς, δὲν μὲ γνωρίζετε, ἀγνοεῖτε ποῖος εἶμαι καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἀνήλθετε ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου μου. Ἀλλὰ ὑποθέσατε ὅτι, διὰ μίαν ἢ ἄλλην αἰτίαν, ἔχω δικαίωμα νὰ σᾶς ἐκδικηθῶ.

— Ὦ, τῷ ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος μὲ ἀκούσιον γέλωτα, ἐνῷ ἡ σύζυγός του, ἀφυπνισθεῖσα, ἐσφίγγετο πλησίον του: πράγματι, ἀλλὰ τί ἐννοεῖτε . . .

— Εἴπα: ὑποθέτομεν . . . .

— Ναί, ναί, προφανῶς, ὑποθέτομεν, λέγει ὁ Ἰάκωβος ἔκπληκτος.

— Καὶ ὑποθέτοντες πάντοτε, ὑποθέτοντες ὅτι ἔχω νὰ σᾶς ἐκδικηθῶ, ἡ τύχη μὲ ηὐνόησεν παραδόξως δὲν εὑρίσκετε, ὅτι . . . .

— Ἀλλὰ δὲν εὑρίσκω διατί. . .

— Ἰδοὺ μία παράξενος συζήτησις, ἐψιθύρισεν ἡ Ἰβόνη εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Ὄχι καὶ τόσον, ὅσον δὲν τὸ φανταζεσθε κυρία, ἀπήντησεν ὁ θερμαστής, ὅστις εἶχεν ἀκούσει καὶ θὰ τὴν εὕρετε πολὺ ὀλιγώτερον παράξενον, εἶμαι βέβαιος ὅταν σᾶς διηγηθῶ κάποιαν ἱστορίαν: Ἔχω ἕνα φίλον, τὸν καλλίτερον τῶν φίλων μου, ὅστις ἔζη, πρὸ ἓξ ἐτῶν εἰς τὴν κωμόπολιν τοῦ Τρεδὲκ. Γνωρίζετε βεβαίως τὸ Τρεδέκ;

— Ναί, ναί, πολὺ καλά, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος Νοδιέ.

— Ἔζη εἰς τὴν κωμόπολιν τοῦ Τρεδὲκ. Πράγματι θὰ γνωρίζετε τὸ Τρεδέκ. Τὸ Σατοβίλ, ὅπου διαμένετε εἶνε πλησίον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λεθητοποιοῦ· ἔζη καλὰ καὶ ἄσχημα, μᾶλλον ἄσχημα παρὰ καλά, διότι τὸ ἐπάγγελμά του δὲν τῷ ἀπέφερε τίποτε σημαντικὸν καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας συνετήρει τὴν ἀσθενῆ σύζυγόν του καὶ τὴν μικρὰν κόρην του, μόλις τριετῆ. Τὴν εἶδον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ περίεργον, πῶς ὡμοίαζε μὲ τὴν ἰδικήν σας! ὡραία, ξανθή, χαριτωμένη καὶ γλυκεῖα, πολὺ γλυκεῖα! Ἀγαπᾶτε τὴν μικράν σας, δὲν εἶναι ἔτσι, κυρία; ἠρώτησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἰβόνην.

— Ἐὰν τὴν ἀγαπῶ, ἀπήντησεν, ἐναγκαλιζομένη δὲ αὐτὴν καὶ παρατηροῦσα ἐψιθύρησεν Ἐὰν τὴν ἀγαπῶ! ὤ, ναί, τὴν ἀγαπῶ!

— Ἔ! λοιπόν, τότε δύνασθε νὰ ἐνοήσητε πόσον τὴν ἠγάπα Ὅπως ἦτο πτωχός, πολὺ πτωχός, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐλάμβανε τὸ παλαιόν του ὅπλον, κρεμασμένον εἰς τὸν τοῖχον τῆς μικρᾶς του καλύβης, καὶ ἐπήγαινε νὰ ζητήσῃ ὅτι δήποτε θήραμα· μὲ μίαν λέξιν, ἐθηροκλόπει, ἀλλὰ δὲν ἔκαμνε κακὸν εἰς οὐδένα· ἀληθῶς κύριε Νοδιέ;

— Ναί, ναί, βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος.

⁂

Φοβερὰ λάμψις διέσχιζε τότε τὸν οὐρανὸν εἰς δύο μέρη, συνοδευθεῖσα ἀμέσως ἀπὸ κρότον κεραυνοῦ· Ἡ μικρὰ Μαρία ἀφυπνίσθη, ἀναπηδήσασα.

— Μαμμά, μαμμά, ἐκραύγασεν, σφιγγομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της.

— Κοιμήσου, μικρά μου, θὰ φθάσωμεν ἐντὸς ὀλίγου, ἀπήντησεν αὕτη.

— Σὲ λιγάκι; ἠρώτησεν, ἀποκοιμωμένη ἤδη.

— Ναί, σὲ λιγάκι.... Κοιμήσου.

Ὁ θερμαστὴς παρετήρησε τὴν μικρὰν αὐτὴν σκηνὴν καὶ ἐξηκολούθησε, μὲ φωνὴν συγκεκινημένην.

— Πόσον εἶσθε εὐτυχής, κυρία, νὰ ἔχετε μικρὰν κόρην, τόσον γλυκεῖαν ..

Καὶ ἡ φωνή του καθίστατο ἀμέσως ἀπότομος καὶ ἠχηρά.

— Λοιπόν, ἔλεγον, ὅτι ὁ φίλος αὐτὸς ἐθηροκλόπει, ἀλλὰ σπανίως, καὶ τοῦτο διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ εἰς τὴν μικρὰν του θήραμα, τροφήν. Θεέ μου, δὲν ἦτο ἔγκλημα. Τὸ κυνήγιον ἔγεινε δι' ὅλους. Δὲν εἶσθε τῆς γνώμης μου;

— Τὸ πιστεύω... ναί.

— Σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἦτο συνήθειά του· ἐξ ἄλλου, ἐκάστοτε ἠπηλεῖτο νὰ κτυπηθῇ ἀπὸ τὸν φύλακα τοῦ κ. Νοδιέ.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνετριχίασεν.

— Εἶχε ῥητὰς διαταγάς ὁ φύλαξ τοῦ κ. Νοδιέ· εἷς θηροκλόπος, εἶνε εἷς λῃστὴς καὶ δὲν ὑπάρχει οἶκτος δι' αὐτόν. Ἐὰν δὲ εἶχε σύζυγον ἀσθενῆ καὶ μικρὰν κόρην, τοῦτο, ὀλίγον ἐνδιέφερε τὸν κ. Νοδιέ, καὶ οὕτω ὁ Ἰωάννης Χιρώ, εἶνε τὸ ὄνομα του φίλου μου, συνελήφθη τρεῖς φοράς. Δὲν ἐνθυμεῖσθε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν;

— Ὄχι... ἐννοεῖτε. .. ἐψέλλισεν.

— Ἀ! ναί, αἱ ἀναμνήσεις αὗται δὲν εἶνε τίποτε δι' ὑμᾶς. Ὁ Ἰωάννης Χιρὼ συνελήφθη λοιπόν, καὶ δικαζόμενος ὑπεβλήθη εἰς πρόστιμον, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη νὰ πληρώσῃ. Εἶτα ἐφυλακίσθη ἐπὶ ἕνα μῆνα, τὴν τρίτην φορὰν, ὑπὸ τὴν ψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ φύλακος, ὅστις διϊσχυρίζετο, ὅτι τὸν ἠπείλησε μὲ τὸ ὅπλον του· δὲν ἐφυλακίσθη μόνον ἕνα μῆνα, ἀλλὰ ἕξ.

Ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος πνέων ἐκ τῆς Μάγχης, ἔφερεν ἤδη μέχρις αὐτῶν τὸν βρυχηθμὸν τῆς τρομερᾶς καὶ μεγαλοπρεποῦς θαλάσσης.

— Κατεδικάσθη λοιπὸν εἰς ἕξ μηνῶν φυλάκισιν, ἕξ μηνῶν, ἀκοῦτε καλά! Εἰς τὸ διάστημα αὐτό, τί ἀπέγειναν ἡ σύζυγος καὶ ἡ κόρη τοῦ Ἰωάννου Χιρώ;

Γνωρίζετε τί ἀπέγειναν; Ἀ! δὲν γνωρίζετε τίποτε κ. Νοδιέ. Πράγματι, τί σᾶς ἐνδιέφερον αἱ δυστυχεῖς αὗται; Ἔ, λοιπόν! εἰς τὸ διάστημα αὐτό, ἀπέθανον τῆς πείνης! λέγω καλά; τῆς πείνης, καὶ αἱ δύο!

Ὁ Ἰάκωβος ἀνετριχίασεν ὅλως. Ἡ δὲ Ἰδόνη ἀνασκιρτήσασα, ἐσφίγχθη περισσότερον ἐπὶ τοῦ συζύγου της καὶ ἐψιθύρισεν:

— Τί θέλει νὰ εἴπῃ ;

— Λοιπόν! ὑποθέτομεν, ὅτι ὁ Ἰωάννης Χιρὼ εἶμαι ἐγώ, τί πρέπει νὰ κάμω ; Αἴ, τὸ μαντεύετε; Ἐὰν ἤμην ἐγώ, κρατῶν ἤδη ὑμᾶς, δὲν πρέπει βεβαίως νὰ σᾶς ἀφήσω πλέον καὶ λοιπὸν θὰ ἀλλάξω διεύθυνσιν.

Καὶ ἔστρεψε τὸν κύκλον.

— Ἀλλὰ ποῦ πηγαίνετε,ποῦ διευθύνεσθε; φωνάζει ὁ Ἰάκωβος. Πράγματι τὸ αὐτοκίνητον, ἐγκαταλεῖπον τὴν ὁδόν, διηυθύνετο κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ ἀπόκρημνον. Εἰς διακόσια σχεδὸν μέτρα ἐκεῖθεν ἐνέκλινε πρὸς τὴν ἀκτήν.

— Ποῦ πηγαίνω; χά ! χά, ἐσάρκασεν ὁ θερμαστής. Ποῦ πηγαίνω ; θὰ ἰδῆτε,ποῦ πηγαίνω. . . .

— Ἀλλά, στάσου! στάσου, λοιπόν.

— Εἶσαι τρελλός ! φωνάζει ὁ Ἰάκωβος Νοδιέ. Εἶσαι τρελλός !

Ἡ Μαρία εἶχεν ἐξυπνήσει καὶ περιστελλομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της, ἐψιθύρισεν:

— Μαμμά, μαμμά, φοβοῦμαι !

Ὁ θερμαστὴς ἐπετάχυνε πάντοτε τὸν δρόμον τοῦ αὐτοκινήτου.

— Ἐχάθημεν, λέγει ἡ Ἰδόνη,λιποθυμοῦσα, ἐνῷ ὁ Ἰάκωβος, ἄφωνος, ὑπνωτισμένος, παρετήρει τὰς ὄχθας τοῦ ἀποκρήμνου, ὅπου ἐφέρετο μὲ κεραυνοβόλον ταχύτητα.

— Ναί, ὅλοι χαμένοι! φωνάζει ὁ θερμαστής. Ὁ Ἰωάννης Χιρὼ εἶμαι ἐγὼ καὶ ἐκδικοῦμαι !

— Ἐμπρός,πρὸς τὸν θάνατον!...Καὶ τὸ αὐτοκίνητον, ὑπὸ τὸν τρομερὸν βόμβον τοῦ κινητῆρος του, κατεποντίσθη εἰς τὴν ἄβυσσον!

(Μετάφρασις) **Ἀντιγόνη Πρ.**

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Παροχὴ φαρμάκων δι' ἠλεκτρικῆς ὁδοῦ.

Μία ἐντελῶς νέα καὶ παράδοξος μέθοδος, ἥτις φαίνεται,ὅτι θὰ ἦνε μεγίστης σημασίας διὰ τὴν ἰατρικήν, εἶνε ἡ λεγομένη καταφόρωσις,ἤτοι ἡ παροχὴ φαρμάκων δι' ἠλεκτρικῆς ἢ μᾶλλον δι' ἠλεκτρολυτικῆς ὁδοῦ. Τὸ πρᾶγμα βασίζεται εἰς τὸ ὅτι ἓν ἁλατοῦχον διάλυμα ἀποσυντίθεται μεταξὺ τῶν δύο πόλων, ὡς ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος. Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἀποσύνθεσις αὕτη προκληθῇ ἐντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, θὰ καταστῇ δυνατόν, διὰ τῆς τοποθετήσεως ἑνὸς τῶν πόλων ἐπὶ ὡρισμένου μέρους τοῦ σώματος, νὰ διευθυνθῇ ἡ χημικὴ οὐσία ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου πρόκειται νὰ ἐνεργήσῃ τὸ φάρμακον. Ὡς παράδειγμα δύναται νὰ μνημονευθῇ διάλυμα σαλικυλικοῦ Νατρίου, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἠλεκρικοῦ ῥεύματος ἀποσυντίθεται οὕτω πως, ὥστε τὸ μὲν Νάτριον νὰ διευθύνεται πρὸς τὸν ἀρνητικόν, τὸ δὲ σαλικύλιον πρὸς τὸ θετικὸν πόλον.

Τὰ μέχρι τοῦδε γενόμενα πειράματα ἐπὶ κονίκλων ἐσημείωσαν μεγάλας ἐπιτυχίας, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐπὶ ἀνθρώπων μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἐνεργηθεῖσαι δοκιμαὶ ἐφάνησαν ἐκτάκτως ἀποτελεσματικαί, ἰδίως μὲ φάρμακα οἷα ἡ κινίνη, τὰ ἅλατα τοῦ Λιθίου, σαλικυλίου, Ἰωδίου, τοπικὰ ναρκωτικὰ κλπ. Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς βεβαίως πρέπει νὰ δοκιμασθῇ ἀκόμη εἰς τὰς λεπτομερείας του, ἐν τούτοις ἡ θαυμασία ἐνέργεια φαίνεται,ὅτι εἶνε γεγονός.Πρέπει μόνον νὰ καταβληθῇ μεγάλη προσοχὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ θετικοῦ σύρματος, τοῦ ἐρχομένου εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ σώματος· δὲν πρέπει δὲ νὰ χρησιμοποιοῦνται τοιαῦτα ἐκ Σιδήρου, Χαλκοῦ ἢ Ἀργύρου, ἀλλὰ σύρματα ἐκ Λευκοχρύσου ἢ ἐν ἀνάγκῃ ἐξ Ἀργιλλίου. Ἐπίσης πρέπει νὰ παρατηρηθῇ ἡ δύναμις τοῦ ῥεύματος, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ καταμετρηθῇ δι' εἰδικῆς συσκευῆς. *Φ. Π.*

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Ἡ ὑγεία ἐν τῇ καθαριότητι.

Καὶ ἀκριβῶς, δὲν ἀρκεῖ νὰ καθαρίζῃ τις τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ σώματος διὰ νὰ ᾖ καθαρὸς καὶ ὑγιής. Ἐὰν ἔβλεπέ τις τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων του, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἀντικείμενον θὰ εἰσῆγε πλέον ἐντὸς αὐτῶν, ἂν δὲν ἀπεκαθάριζε ταῦτα ἐντελῶς. Ὁ στόμαχος, ὅπως καὶ τὰ ἔντερα καὶ πάντα τὰ ἐντόσθια τοῦ ἀνθρώπου συνίστανται ἀπὸ δερματικὰς σκληρὰς οὐσίας, ὧν τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα ἔχουσι τὴν ἰδιότητα νὰ συγκρατοῦσιν ἐπ' αὐτῶν λείψανα καὶ ψυχία τῶν εἰσηγομένων τροφῶν, ἅτινα βαθμηδὸν σκληρηνόμενα καὶ παχυνόμενα δι' ἄλλων ἐπ' αὐτῶν ἐπικαθημένων μαλακῶν ἢ σκληρῶν οὐσιῶν, φράζουσι τὰς εἰσόδους καὶ ἐξόδους τῶν ἐντέρων καὶ παρακωλύοντα τὴν ἔξοδον τῶν περιττωμάτων ἐγκαθίστανται κακὴν κακῶς ἐν τῷ ἡμετέρῳ ὀργανισμῷ. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν αἱ ἡμικρανίαι, δύσπνοιαι, κοιλόπονοι,δυσκοιλιότητες,στομαχικαὶ διαταράξεις, κτλ.Τί ὠφελεῖ λοιπὸν ἡ ἐξωτερικὴ καθαριότης τοῦ σώματος ὁπόταν ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ κατάστασις ἐντελῶς εἶναι ἀθλία ;

Ἡ δυσκοιλιότης ἀφ' ἑτέρου παρατεινομένη γίνεται ἑστία μεταδόσεως ἀπείρων νοσημάτων τοῦ αἵματος καὶ τοῦ δέρματος. Ἀνάγκη λοιπὸν πρὸς ἀποφυγὴν τοιούτων ἐπικινδύνων ἐπιπλοκῶν νὰ καθαίρεται τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σώματος συχνάκις, ἰδίως ὁσάκις αἰσθάνεταί τις δυσθυμίαν, κεφαλαλγίαν, κοιλόπονον, δυσκοιλιότητα ἢ καὶ στομαχικὴν ἀηδίαν. Ἄλλως τε τὴν σήμερον εἶναι τόσον πολλὰ καὶ εὔκολα τὰ καθαρκτικὰ ἀντιφάρμακα, ὥστε,ᾗ ἀληθείᾳ, καθίσταται ἀκατανόητον νὰ χρονοτριβῶμεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν φαινομενικὴν καθαριότητα τοῦ σώματος καὶ νὰ ἀμελῶμεν τὴν βραχεῖαν καὶ ἀποτελεσματικὴν ὑγιεινὴν τοῦ ὅλου. Ἄνευ δὲ τούτου δὲν ὑφίσταται νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ἀκαθάρτῳ.

Ὁ ἰατρός σας.

Ἐν Χαλκίδι τῇ 27 Ἰουνίου 1909.

Κύριε Διευθυντά

Σᾶς παρακαλῶ πολύ, ἐὰν τὸ κάτωθι διήγημά μου εἶνε καλόν, νὰ τὸ δημοσιεύσετε εἰς τὴν «Φύσιν». Συγχωρήσατέ με, ἐὰν δὲν εἶναι καὶ τόσον καλόν, ἐπειδὴ εἶναι τὸ πρῶτον μου, καὶ εἶμαι μόλις 13 ἐτῶν. Συγχωρήσατε ἐπίσης καὶ τὰ ὀρθογραφικά μου λάθη, ἐπειδὴ μανθάνω μόνη μου, δὲν ἐπῆγα διόλου σχολεῖον. Εἶμαι συνδρομήτριά σας.

ΠΩΣ ΕΓΕΙΝΑ ΑΚΟΥΣΙΩΣ ΛΗΣΤΗΣ

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐξηρχόμην τῆς πόλεως, διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐξοχήν, ἀπήντησα τὸν φίλον μου Χαρμόλαον Γάρφην, ἀξιωματικὸν τοῦ Ἱππικοῦ.

— *Ὦ ! καλημέρα, Χαρμόλαε, ἔχω καιρὸν νὰ σὲ ἴδω, τὶ κάμνεις;*

— *Καλά, εὐχαριστῶ, ἐσύ;*

— *Καλά.*

— *Ποῦ πηγαίνεις;*

— *Εἰς τὴν ἐξοχήν, πηγαίνομεν μαζύ;*

— *Πηγαίνομεν. Καὶ ἐξηκολουθήσαμεν τὸν δρόμον μας, ὁμιλοῦντες περὶ διαφόρων πραγμάτων. Μετ' ὀλίγον ἐστάθημεν ὑποκάτω ἑνὸς σκιεροῦ δένδρου, διὰ νὰ ἀναπαυθῶμεν, ὅτε αἴφνης ὁ φίλος μου μοὶ λέγει:*

— *Ἀνδρέα, θέλεις νὰ σοὶ διηγηθῶ, πῶς ἔγεινα μίαν φοράν, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, λῃστής ;*

— *Ἐσύ, ἦσο ποτὲ λῃστής ; τῷ ἀπήντησα, ἔκπληκτος, διηγήσου μου, σὲ παρακαλῶ, αὐτὴν τὴν περίεργον ἱστορίαν σου. Καὶ ἀμέσως ἤρχισε διηγούμενος οὕτως: « Ἐγὼ ἐγεννήθην εἰς Καρδίτσαν. Οἱ γονεῖς μου δὲν εἶχον ἄλλο παιδὶ ἀπὸ ἐμέ. Ὁ πατήρ μου εἶχε δύο κτήματα, τὰ ὁποῖα τώρα εἶνε ἰδικά μου· ἐμὲ τὸ ὄνειρον μου ἦτο νὰ γίνω ἀξιωματικός, ἀλλ' ἕως τότε καὶ μόλις ἐτελείωσα τὸ γυμνάσιον, ἐβοηθοῦσα τὸν πατέρα μου εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἦτον φθινόπωρον, ὠργόναμε καὶ ἐσπέρναμε, ὁ σπόρος ὅμως δὲν ἔφθασε καὶ μίαν πρωΐαν μοὶ λέγει ὁ πατήρ μου: Χαρμόλαε, πρέπει νὰ ὑπάγῃς εἰς Τρίκκαλα νὰ ἀγοράσῃς σπόρον. Ἐγὼ ἐδέχθην. Τότε ἀκόμη δὲν εἶχε γίνῃ ὁ σιδηρόδρομος καὶ ἐχρειάζετο νὰ πηγαίνῃ τις μὲ ἅμαξαν ἢ μὲ ζῷα. Ἑτοιμάσαμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὴν ἅμαξάν μας. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀνεχώρησα διὰ Τρίκκαλα. Ὁ πατήρ μου μοὶ εἶχε δώσῃ πεντακοσίας δραχμάς, διὰ πληρωμὴν τοῦ σπόρου καὶ ἔξοδά μου. Εἰς τὴν Θεσσαλίαν τότε ἦσαν πολλοὶ λῃσταὶ καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ὁδὸν Καρδίτσης—Τρικκάλων. Ἀπὸ τὸν φόβον μου δὲ ἐπῆρα μαζύ μου ἐκτὸς τοῦ ἁμαξηλάτου καὶ ἕναν ὑπηρέτην. Μὲ ὅλον τοῦτο ὅμως, μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὸν μισὸν δρόμον, ἐκεῖ εἰς ἓν μέρος εἴδαμεν νὰ βγαίνουν ὀπίσω ἀπὸ κάτι πέτρες ἓξ ἄνθρωποι μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας, ἕτοιμοι νὰ πυροβολήσουν καὶ μᾶς διέταξαν νὰ σταθῶμεν. Ἡμεῖς τοὺς ἠρωτήσαμεν ποῖοι εἶνε καὶ τὶ θέλουν καὶ ἐκεῖνοι μᾶς ἀπήντησαν νὰ ὑπακούσωμεν, εἰδ' ἄλλως θὰ μᾶς φονεύσουν.*

Πρὸς στιγμὴν ἐσυλλογίσθημεν ν' ἀμυνθῶμεν ἀλλ' ἦτον ἀδύνατον, ἐπειδὴ εἴμεθα τρεῖς καὶ ὄχι καλὰ ὡπλισμένοι καὶ ἐκεῖνοι ἦσαν ἕξ. Ἐνοήσαμεν ἀμέσως,ὅτι ἦσαν λῃσταὶ καὶ ἐλέγαμεν, ὅτι θὰ μᾶς πάρουν ὅ,τι εἴχομεν καὶ ὕστερον θὰ μᾶς ἀφήσουν ἐλευθέρους· ἀλλὰ δὲν ἔγινεν οὕτω. Μόλις ἐστάθημεν,ἀνέβησαν εἰς τὴν ἅμαξαν καὶ ἠρεύνησαν παντοῦ· ηὗραν τὰ χρήματα, τὰ ἐπῆραν καὶ ὅ,τι ἄλλο εἴχαμεν. Κατόπιν μοὶ εἶπον νὰ κατέλθω τῆς ἁμάξης. Ἀφοῦ ἐκατέβην, ὁ ἀρχηγός των εἶπεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην καὶ τὸν ὑπηρέτην μου :

— *Ἐσεῖς παιδιά, ἐπιστρέψετε εἰς τὸν κύριον σας, τοῦ ὁποίου νὰ εἰπῆτε,ὅτι ὁ υἱός του εἶνε αἰχμάλωτος καὶ ἂν δὲν στείλῃ εἰς δέκα πέντε ἡμέρας ἓξ χιλιάδας δραχμάς, θὰ τὸν φονεύσωμεν.*

Μόλις τοὺς εἶπεν αὐτά, ἔφυγον καὶ τότε μοὶ εἶπον νὰ μὴ φοβοῦμαι, διότι δὲν θὰ πάθω τίποτε, ἐὰν μείνω μαζύ τους ἕνα καὶ δύο μῆνας, ἀλλὰ αὐτὰ ὅπου εἶπαν, τὰ εἶπαν διὰ νὰ βιάσουν τὸν πατέρα μου νὰ στείλῃ γρήγορα χρήματα, καὶ νὰ τοὺς βοηθῶ εἰς τὸ ἐπάγγελμά των.

Μόλις ἤκουσα, ὅτι πρέπει νὰ τοὺς βοηθῶ, ἐτρόμαξα ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ἔπρεπε νὰ γείνω λῃστής, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω ἄλλως. Τότε μοὶ εἶπον νὰ τοὺς ἀκολουθήσω, καὶ ἐκινήσαμεν. Ἀνέβημεν εἰς μίαν ῥάχιν ὅπου ἐπάνω ἦτο ἕνα σπήλαιον, ὅπου καὶ εἰσήλθομεν. Ἐκεῖ ἦτον ἡ κατοικία τῶν λῃστῶν. Μόλις εἰσήλθομεν, ὁ ἀρ-

χηγὸς καὶ ὁ ὑπαρχηγὸς ἐφόρεσαν ἀπὸ ἕνα ράσο καὶ μίαν πλαστὴν γενεάδα κατάλευκον, ἐπῆραν δὲ καὶ ἀπὸ ἕνα κομβολόγιον καὶ ἐκάθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, προσποιούμενοι, ὅτι ἦσαν ἀσκηταί.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου εἶχον ἕνα φράγμα ἀπὸ πέτρας καὶ ἐνόμιζέ τις, ὅτι τελειόνει. Μόλις ἑτοιμάσθησαν ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁ ὑπαρχηγός, οἱ λοιποὶ τέσσαρες μὲ ἐπῆραν καὶ ἐπροχωρήσαμεν πρὸς τὸν φραγμόν. Ἐκεῖ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἔβγαλε τρεῖς πέτρας καὶ εἰσήλθαμεν ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον μέσα εἰς ἕνα δωμάτιον, ἀρκετὰ εὐρύχωρον· κατόπιν δὲ ἔθεσε πάλι τὰς πέτρας εἰς τὴν θέσιν των καὶ ἐκαθήσαμεν. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον ἦσαν τέσσαρες κλίναι, μία τράπεζα, μία ἑστία καὶ ἀρκετὰ καθίσματα. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον καὶ οἱ ἄλλοι δύο λησταὶ καὶ ἐκαθήσαμεν νὰ φάγωμεν. Ἀφοῦ ἐφάγαμεν ἀρκετὰ καλά, ἐπλαγιάσαμεν καὶ ἐσηκώθημεν πολὺ ἐνωρίς. Ὁ ἀρχηγὸς μοὶ εἶπεν:

— Χαρμόλαε, ἀπὸ σήμερον θὰ γείνῃς σύντροφός μας, ἕως ὅτου λάβωμεν τὰ λύτρα.

— Καλά, τοῦ ἀπήντησα.

Κατόπιν ἐστράφη καὶ εἶπε εἰς τοὺς ἄλλους.

— Σεῖς θὰ ἔλθετε μαζή μου, ἐσὺ δὲ θὰ πᾶς ἐκεῖ ὅπου θὰ μείνῃς ἕως τὸ ἑσπέρας, μήπως ἔλθωσι μὲ τὰ λύτρα. Διότι εἶχε συμφωνηθῆ, ὅτι ὅποιον θὰ στείλῃ ὁ πατήρ μου μὲ τὰ χρήματα, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ εἶχον συλλάβει καὶ ἐκεῖ νὰ τὰ παραδώσῃ καὶ νὰ πάρῃ ἐμέ. Μόλις εἶπεν αὐτά, ἑτοιμάσθημεν διὰ νὰ ἐξέλθωμεν. Ἐγὼ ἐπῆγα μὲ τὸν ἀρχηγὸν καὶ ἕναν ἄλλον εἰς τὸν μεγάλον δρόμον, οἱ δὲ ἄλλοι τρεῖς μεταμφιέσθησαν ὡς ἀσκηταὶ καὶ ἐπῆγαν εἰς διάφορα χωρία.

Τότε ἐξήλθομεν καὶ ἡμεῖς, ἐπήγαμεν καὶ ἐκρύφθημεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἐπεριμένομεν νὰ ἴδωμεν κανένα. Αἴφνης ἠκούσαμεν ὁμιλίας καὶ ποδοβολητὸν ἵππων. Ἀμέσως ἐτρέξαμεν καὶ εἴδομεν δύο κυρίους καβάλα. Τοὺς εἴπομεν νὰ σταθῶσιν, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἐπυροβόλησαν· τότε ἀντιπυροβήσαμεν καὶ οὕτω συνήφθη μάχη. Μετ' ὀλίγην ὅμως ὥραν εἶχον πληγωθῇ καὶ οἱ δύο των καὶ ἔπαυσαν νὰ πυροβολοῦν· τὸ ἴδιον δὲ ἐκάμαμεν καὶ ἡμεῖς. Τότε κατῆλθον τῶν ἵππων των καὶ ἡμεῖς ἐψάξαμεν τὰ θυλάκιά των καὶ ηὕραμεν 1000 δραχμάς. Μόλις ἐπήραμεν τὰ χρήματα, ὁ ἀρχηγὸς μας, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλὰ φάρμακα διὰ πληγάς, ἐξήτασεν τοὺς πληγωμένους. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν εἶχε πληγωθῇ εἰς τὴν χεῖρα, ὁ δὲ ἄλλος εἰς τὸν πόδα. Τοὺς ἔβαλεν ἓν φάρμακον, τοὺς ἔδεσε τὰς πληγὰς καὶ τοὺς ἀνεβάσαμεν εἰς τοὺς ἵππους των καὶ ἀνεχώρησαν. Ἀφοῦ ἐτελειώσαμεν τὴν ἐργασίαν μας αὐτήν, ἦτον ἤδη μεσημέριον καὶ ἐπήγαμεν νὰ φάγωμεν ὑποκάτω ἀπὸ κάτι δένδρα. Ἀφοῦ ἐφάγαμεν, ἐκοιμήθημεν ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ ὅταν ἐξυπνήσαμεν, ἠκούσαμεν πάλιν βήματα εἰς τὴν ὁδόν. Ἐσηκώθημεν καὶ εἴδομεν δύο τρεῖς γυναῖκας ἀπὸ τὰ πέριξ μὲ κοτόπουλα καὶ αὐγά, τὰ ὁποῖα ἐπήγαινον νὰ πωλήσωσιν εἰς τὰ Τρίκκαλα. Ἀμέσως ἐπῆγε μόνος του ὁ ἀρχηγὸς καὶ ταῖς εἶπεν νὰ τοῦ δώσωσι τὰ πουλιὰ καὶ τὰ αὐγά, ἀλλ' ἐκεῖναι ἤρχισαν νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ μὴ τοὺς τὰ πάρῃ, ἐπειδὴ ἦσαν πτωχαὶ γυναῖκαις καὶ ἀπὸ τὰ χρήματα ὅπου θὰ ἔπερνον, θὰ ἠγόραζον σιτάρι διὰ ψωμί. Τότε ταῖς ἄφησε καὶ ἔφυγον, χωρὶς νὰ ταῖς πάρῃ τίποτε. Ἀφοῦ ἐκαθήσαμεν ἔτι ὀλίγον, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου μετ' ὀλίγον ἦλθον καὶ οἱ τρεῖς ψευδοκαλόγηροι. Ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν ἔφερεν διακοσίας δραχμὰς, ὁ δὲ ἄλλος ἕνα ἀρνὶ ψημένον, καὶ ὁ τρίτος δύο ζεύγη πουλιά, δύο ὄρνιθας καὶ εἴκοσι αὐγά. Μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος εἶπεν, ὅτι δὲν ἦλθεν οὐδείς. Τότε ὅλοι ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐμὲ δὲ μὲ εἶπον νὰ περιμένω ἀπ' ἔξω. Ἀμέσως ἐννόησα, ὅτι ἤθελον νὰ φυλάξουν τὰ χρήματα καὶ μόλις ἐσφάλησαν, ἐπῆγα καὶ ἐκύταξα ἀπὸ μίαν τρύπαν. Ἀπ' ἐκεῖ εἶδον τὸν ἀρχηγὸν νὰ σκαλίζῃ μὲ ἕν μαχαίριον τὴν γῆν, νὰ ἀνοίγῃ μίαν μικρὰν θύρα καὶ νὰ ρίπτῃ μέσα τὰ χρήματα. Μόλις ἔκρυψεν αὐτά, ἐσφάλισε τὴν θύραν καὶ ἀφοῦ τὴν ἐσκέπασε μὲ χῶμα, μὲ ἐφώναξε μέσα. Τότε ἐκαθήσαμεν νὰ φάγωμεν. Ἀφοῦ δὲ ἐφάγαμεν, ὁ ἀρχηγὸς εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ διηγηθῇ ὁ καθεὶς ὅ,τι ἐκαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν. Αὐτὸς ἤρχισε διηγούμενος πρῶτος. Μετ' αὐτὸν δὲ ὁ ὑπαρχηγὸς, ὁ ὁποῖος εἶχε φέρει τὸς 200 δραχμάς, μᾶς εἶπε τὰ ἑξῆς :

— Ἐγὼ μόλις ἔφυγα ἀπ' ἐδῶ, ἐπῆγα εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον, ὡς καλόγηρος, ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ μὲ ἐπῆρεν εἰς τὴν οἰκίαν του εἰς γέρων, ὁ πλουσιώτερος τοῦ χωρίου. Μέσ' τὴν ὥραν ὅπου ὁμιλούσαμεν, ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος μὲ χρήματα, καὶ τὰ ἔδωσεν εἰς τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος τὰ ἔβαλε μέσα εἰς ἕνα ἀρμάρι, ὅπου ἦτον εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον. Ἐγὼ βεβαίως ἐπρόσεχα εἰς ὅλα αὐτά. Μετ' ὀλίγον ἐκαθήσαμεν καὶ ἐφάγαμεν. Ἀφοῦ ἐφάγαμεν, ἐγὼ εἶπον ὅτι ἤθελα νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον. Ἀμέσως μοῦ ἔστρωσαν μέσα εἰς τὸ ἴδιο δωμάτιον, ὅπου ἐφάγαμεν· αὐτοὶ ἐπίσης ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν. Μόλις δὲ ἐγὼ ἤκουσα ἡσυχίαν, ἐσηκώθην, ἤνοιξα τὸ ἀρμάριον μὲ ἕν καρφὶ, ἐπῆρα τὰ χρήματα, ἔφυγα καὶ ἦλθον ἐδῶ. Μόλις ἐτελείωσεν αὐτός, ἤρχισεν ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος εἶχε φέρει τὸ ἀρνί.— Κ' ἐγώ, ἔλεγεν, ὅταν ἔφυγα ἀπ' ἐδῶ, ἐσκεπτόμην νὰ ὑπάγω εἰς κανὲν χωρίον. Ἀλλὰ εἰς τὸν δρόμον ἀπήντησα ἕνα βοσκὸν μὲ τὰ πρόβατά του, ὁ ὁποῖος ἐπήγαινεν εἰς τὴν μάνδραν του. Μὲ ἐπῆρε μαζί του καὶ ὅταν ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, ἔκοψεν ἕνα ἀρνὶ καὶ τὸ ἔψησεν. Μόλις δὲ ἐψήθη τὸ ἀρνὶ, ἐπῆγε νὰ φέρῃ νερόν, ἀπὸ τὴν πλησίον πηγήν. Τότε ἐπῆρα τὸ ἀρνὶ καὶ ἦλθον».

Ἀφοῦ ἐτελείωσε καὶ αὐτός, ἤρχισεν ὁ ἄλλος. — Ἐγώ, ὅτε ἔφθασα πλησίον εἰς ἕνα χωρίον, εἶδα πολλὰς ὄρνιθας καὶ πτηνὰ εἰς τὸν κάμπον τὰ ὁποῖα ἐφύλαττεν ἕνα κορίτσι. Τὸ ἐπλησίασα καὶ τὸ παρεκάλεσα νὰ μοῦ δώσῃ ὀλίγον νερό. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἐκεῖ, ἐπῆγεν εἰς τὸ χωρίον, διὰ νὰ μοῦ φέρῃ. Μόλις ἔφυγεν, ἐγὼ εἶχα ὀλίγον σιτάρι εἰς τὴν τσέπην μου, ἐφώναξα τὰ πτηνά, τοὺς τὸ ἔδωσα καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ ἔπιασα. Ἐκεῖ ἦταν καὶ ἕνα καλάθι αὐγά, τὰ ἐπῆρα καὶ αὐτὰ καὶ ἔφυγα».

Μόλις ἐτελείωσε καὶ αὐτὸς ἐπλαγιάσαμεν καὶ ὅταν ἐσηκώθημεν τὸ πρωϊ, ὁ ἀρχηγὸς εἶπεν, ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν θὰ ἐξηρχόμεθα τοῦ σπηλαίου καὶ ὅτι τὸ ἑσπέρας θὰ εἴχαμεν γλέντι.

Ἐγὼ μόλις ἤκουσα αὐτά, μὲ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ δραπετεύσω, τὸ ὁποῖον καὶ κατώρθωσα. Ὁλόκληρος ἡμέρα παρῆλθεν χωρὶς νὰ συμβῇ τι τὸ ἔκτακτον. Πρὸς τὸ ἑσπέρας ἤρχισαν αἱ ἑτοιμασίαι διὰ τὸ γλέντι. Ἕνας ἀπὸ τοὺς λῃστὰς ἐπῆγε καὶ ἔφερε δέκα ὀκάδας κρασὶ μαῦρο, οἱ δὲ ἄλλοι ἑτοίμασαν τὸ φαγητόν. Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα, ἐκαθήσαμεν νὰ φάγωμεν. Ἐμὲ μὲ εἶπον νὰ κερνῶ. Μόλις μοῦ τὸ εἶπον, ἤρχισα νὰ τούς γεμίζω τὰ ποτήρια τὸ ἕνα κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μου. Μετ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ ζολίζονται. Δὲν ἐπέρασε δὲ πολλὴ ὥρα, ὅπου ἀπὸ τὴν ζάλην των ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὰ σκαμνία καὶ ἀπεκοιμήθησαν τοιοῦτον ὕπνον, ὅπου εἰμποροῦσε τις νὰ τοὺς φονεύσῃ καὶ νὰ μὴ ἐννοήσουν. Μόλις τοὺς εἶδον εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, ἀμέσως ἐσηκώθην, ἐπλησίασα τὸ μέρος ὅπου εἶχον τὰ χρήματα, τὸ ἤνοιξα καὶ ἐπῆρα τὰς 500 δραχμάς μου, ἐβγαλα τὸς πέτρας ἀπὸ τὸν φραγμόν, ἐξῆλθον τοῦ δωματίου, τὸ ἄφησα ἀνοικτὸν καὶ ἠκολούθησα τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς Καρδίτσαν, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν μου. Μόλις ἔφθασα εἰς τὸ πρώτον χωρίον, ἐστάθην νὰ ἀναπαυθῶ, ἐπῆγα δὲ εἰς ἓν οἰνοπωλεῖον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε καὶ ὡς ξενοδοχεῖον. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον μου διὰ νὰ ἀναπαυθῶ, εἶδον, ὅτι ἦτο καὶ εἰς ἄλλος μέσα. Τὸν ἐπλησίασα καὶ ἀμέσως ἐγνώρισα τὸν ἁμαξηλάτην μας. Τοῦ ἐδιηγήθην ὅλα, τοῦ εἶπα δὲ νὰ μοῦ διηγηθῇ καὶ αὐτὸς τί συνέβη. Οὗτος μοὶ εἶπεν, ὅτι ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ κτῆμα μας, τὰ εἶπεν ὅλα τοῦ πατέρα μου, ὁ ὁποῖος ἐκόντεψε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν λύπην. Ἀμέσως ἐδανείσθη τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔστελλε μὲ τὸν ἁμαξηλάτην. Ἀλλ' αὐτὸς ἐνυκτώθη εἰς τὸν δρόμον καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινεν εἰς τὸ χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν συνήντησα. Μόλις ἐτελείωσε, ἐπλαγιάσαμεν καὶ ἐσηκώθημεν λίαν πρωί. Ἐξηκολουθήσαμεν τὸν δρόμον μας, ὄχι πλέον πεζῆ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἅμαξαν, τὴν ὁποίαν εἶχε στείλῃ ὁ πατήρ μου. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐξῆλθον ὅλοι νὰ μὲ ὑποδεχθῶσι μετὰ μεγάλης χαρᾶς, διότι ὅλοι μὲ ἠγάπων πολύ, ὁ δὲ πατήρ μου ἔκλεγεν ἀπὸ τὴν χαράν του καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν διέταξε νὰ κάμωσι τὰ ἐκλεκτότερα φαγητά. Μετὰ τὸ γεῦμα τοῦ ἐδιηγήθην ὅλα ὅσα μοὶ συνέβησαν. Καὶ μετὰ ἓξ μῆνας ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω συμβάντα κατετάχθην εἰς τὸν στρατόν, ὡς βλέπεις».

Μόλις ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν πόλιν εὐχαριστημένοι.

Ἀπάντησις τῆς «Φύσεως».

Δεσποινὶς Ἑλληνίς.

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ἄνωθι τὸ διηγηματιόν σας καὶ εὐχόμεθα βαθμηδὸν νὰ κατασταθῆτε καλλίστη διηγηματογράφος. Σᾶς συνιστῶμεν δὲ νὰ καταγίνεστε μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου εἰς τὴν ὀρθογραφίαν διότι ὡς ὁμολογεῖτε, εἴχετε, πολλὰ λάθη. Ἂν δὲ στείλετε καὶ ἄλλο, δέον νὰ στείλετε καὶ τὴν φωτογραφίαν σας καὶ νὰ μᾶς γράψητε καὶ τοὺς λόγους, ἕνεκα τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε δὲν ἐπήγατε ποσῶς εἰς τὸ σχολεῖον.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΠΛΑΣΙΣ

Ὁ Δημιουργὸς ἀφοῦ ἔπλασε τὰ τετράποδα καὶ τὸν ἄνθρωπον, παρέδωκεν αὐτῷ ὅλα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ πλάσματά του καὶ ὥρισεν αὐτῷ ζωὴν μέχρι τριάκοντα ἐτῶν.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἐμόρφασε διὰ τὴν ὀλιγάρκειαν, πλὴν τί νὰ κάμῃ ;

Εἶτα ἐκάλεσε τὸν ὄνον :

— Σύ, τῷ λέγει, θὰ ὑπηρετῇς τὸν ἄνθρωπον μὲ διάρκειαν ζωῆς τεσσαράκοντα ἐτῶν.

Ἀλλ' ὁ ὄνος παρεπονέθη εἰς τὸν Δημιουργὸν καὶ τῷ λέγει :

— Τί νὰ τὰ κάμω, πλάστα μου, τὰ 40 χρόνια, 20 μόνον μὲ ἀρκοῦν.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ πάρω ὀπίσω.

— Τὰ παίρνω ἐγώ, ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος.

— Καλά, πάρε τα σύ, τῷ ἀπαντᾷ ὁ πλάστης.

Εἶτα ἐκάλεσε τὸν κύνα.

— Σύ, τῷ λέγει, θὰ ὑπηρετῇς ἐπίσης τὸν ἄνθρωπον μὲ διάρκειαν 40 ἐτῶν καὶ θὰ ζῇς ἐκ τῶν ψυχίων, ἅτινα θὰ σοῦ δίδουν.

— Πολλὰ εἶναι, πλάστα μου, ἀνεφώνησε καὶ ὁ κύων. Εἴκοσι μὲ ἀρκοῦν.

— Τί νὰ τὰ κάμω ; δὲν δύναμαι νὰ τὰ πάρω πίσω, ἀπήντησε καὶ εἰς τὸν κύνα.

— Τὰ παίρνω καὶ αὐτὰ ἐγώ, λέγει ὁ ἄνθρωπος.

— Καλά, πάρε καὶ αὐτὰ σύ, τῷ ἀπαντᾷ.

Εἶτα ἐκάλεσε τὸν πίθηκον καὶ τῷ εἶπε τὰ ἴδια, πλὴν καὶ αὐτὸς ἠρνήθη νὰ λάβῃ τόσα ἔτη.

— Τὰ παίρνω καὶ αὐτά, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος.

— Καλὰ πάρε ἐσὺ καὶ ταῦτα τῷ ἀπαντᾷ.

Καὶ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Ὁ ἄνθρωπος ζῇ εἰς τὸν κόσμον ὡς ἄνθρωπος 30 ἔτη, ἀφοῦ 20 ζῇ ὡς γάδαρος, διότι νυμφεύεται καὶ φορτώνεται βάρη. Εἴκοσιν ἔτη ζῇ ὡς κύων ἀπὸ ψυχία ὅπου τῷ δίδει ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος καὶ εἴκοσιν ὡς πίθηκος, ἀφοῦ εἰς τὸ τέλος του ἀπομιμεῖται τοὺς ἄλλους.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΒΑΡΙΕΤΕ

Κοσμοπλημμύρα καθ' ἑκάστην εἰς τὸ Βαριετέ, ἔνθα συρρέει τὸ ἄνθος τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας.

Ἡ ἀτίμητος Κυβέλη σαγηνεύουσα, ἁρπάζοτσα καὶ πότε τέρπουσα καὶ πότε συγκινοῦσα τοὺς ἀκροατάς, ἀφθόνους δρέπει τὰς δάφνας τῆς ἐξαιρέτου αὐτῆς ὑποκρίσεως.

Ἡ σκηνικὴ σάτυρα τοῦ κ. Σουρῆ «Ἡ χειραφέτησις», ἐπαίχθη ἀμέμπτως καὶ ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου τούτου ἀνεδείχθη ἀνωτέρα ἑαυτῆς, ὡς χειραφετημένη κόρη, ἀποσπάσασα καὶ τοῦ κοινοῦ τὰς ἐπανειλημμένας ἐπευφημίας καὶ τοῦ συγγραφέως τὸν δικαιώτατον θαυμασμόν.

Μετ' ἐξαιρετικῆς δ' ὡσαύτως ἐπιτυχίας ἐδόθησαν ἡ «Φωτεινὴ Σάντρη» τοῦ κ. Ξενοπούλου, «Τὸ παριζιάνικο Χοῦ», ὁ «Ἔρως ἀγρυπνεῖ», καὶ «τὸ γαϊδοῦρι τοῦ Μπουριστάν.» Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔργον ὑπερήρεσε καὶ δικαίως θεωρεῖται ὡς ἐπιτυχία τοῦ θιάσου, ἐπανελήφθη δὲ πολλάκις πάντοτε μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας καὶ εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων ὁ διευθυντὴς καὶ διακεκριμένος καλλιτέχνης κ. Φύρστ, διά τε τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐπιτυχίαν τῶν παιζομένων ἔργων, ἁπάντων ὡραίων καὶ προκαλούντων τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

Ὁ ἀεὶ βασιλεὺς τοῦ γέλωτος καὶ ἐν τῷ «Πανελληνίῳ» θεάτρῳ, ὁ μοναδικὸς μας καλλιτέχνης κ. Παντόπουλος ἀληθῶς κατήγαγε καὶ ἐφέτος δικαίους θριάμβους, ἰδίως εἰς τὴν ἀμίμητον ἐπιθεώρησιν «Σκαῖτιν Ριγκ» τοῦ κ. Μωραϊτίνη, ὅπου ὁμολογουμένως ὁλονὲν κατακτᾶ ἔδαφος. Διὰ νὰ πεισθῇ δέ τις περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων πρέπει νὰ ἴδῃ τὸν κ. Παντόπουλον πατινάροντα καὶ σατυρίζοντα· εἶνε ἀπόλαυσις ἀληθής.

Οὐχ ἧττον καὶ αἱ κυρίαι Δαμάσκου, Μουστάκα, Φιλιππίδου, Δημητρακοπούλου, ὑπερήρησαν καὶ κατεχειροκροτήθησαν πάνυ ζωηρῶς.

Τὸ Σκαῖτιν — Ρίγκ ἐπαναλαμβάνεται καθ' ἑκάστην κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν καὶ καθ' ἑκάστην ἀθρόοι σπεύδουσιν οἱ θεαταί, ἵν' ἀπολαύσωσι τὸν ἀμίμητον κωμικόν μας εἰς τὸν ῥόλον του καὶ νὰ ἀκροασθῶσι τῶν ὡραίων ἀσμάτων τῆς νέας ταύτης ἐπιθεωρήσεως.

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Ἀσφυκτικῶς εἶναι πεπληρωμένη καθ' ἑσπέραν καὶ ἡ *Νέα Σκηνή*.

Ἐκ τῶν ξένων ἔργων ἐπιτυχῶς ἐδόθησαν «ὁ Κλέπτης» καὶ ἡ κυρία Μογκοτέν». Εἰς τὸν κλέπτην ἡ δὶς Κοτοπούλη ἀνεδείχθη ἀρίστη δραματικὴ ἠθοποιὸς μὲ ὑπόκρισιν τελείαν καὶ πάθος καὶ ἔμπνευσιν. Εἰς τὴν «Μογκοτέν», ὁ κ. Σαγιὼρ ἀμίμητος.

Τὰ «Νέα Παναθήναια» ἐὰν ἠδίκησαν τοὺς συγγραφεῖς των, ἐδικαίωσαν ὅμως πληρέστατα τὴν μεγάλην φήμην τοῦ ὑπερόχου κωμικοῦ κ. Σαγιὼρ καὶ τῆς βασιλίσσης τῆς *Νέας Σκηνῆς*, δος Μαρίκας Κοτοπούλη, κρατούσης τὰ σκῆπτρα τῆς σκηνικῆς ὑποκρίσεως.

Ἤδη ἑτοιμάζονται ἕτερα σπουδαῖα νέα καὶ ὡραιότατα ἔργα.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Τὸ πάσης ὑποστηρίξεως ἄξιον ἐφέτος «Ἀθήναιον» ἀνεβίβασεν ἔργα ἀληθῶς ὡραιότατα, οἷα ὁ «Μαγεμένος βοσκός», τὸ «Στοιχειὸ τοῦ Πύργου» «ἡ Καλλιρόη» καὶ ἄλλα πολλὰ ἐκ τῆς ξένης καὶ τῆς ἡμετέρας φιλολογίας, ἅτινα πολὺ ὑπερήρεσαν. Ἡ δὲ «Μεγάλη Ἰδέα» τοῦ κ. Βώκου φαίνεται θ' ἀφήσῃ ὡραίας ἀναμνήσεις, ὁλονὲν ἐπαναλαμβανομένη.

Ἡ κ. Στεφάνου εἰς πάντα ταῦτα διέπρεψε καὶ κατέστη ἡ τέως ἀφανὴς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου εὔφημος θιασῶτις, δημοφιλεστέρα τῶν ἠθοποιῶν μας.

ΝΕΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ Νέον θέατρον ἐσημείωσε καὶ τοῦτο ἱκανὰς ἐπιτυχίας, ὀφειλομένας κυρίως εἰς τὴν δεσποινίδα Καλυβᾶ, εἰς τὸ ἔντεχνον αὐτῆς ἄσμα, τὴν χάριν, τὴν ὑπόκρισιν

Ὅστις τὴν εἶδε καὶ τὴν ἤκουσεν, εἴτε ὡς «Μαμζὲλ Νιτσοὺς» εἴτε ὡς «Εὔθυμον χῆραν», θὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀνωτέρω. «Τὸ δὲ «ὀνειρῶδες βάλς» πολλάκις ἐπαναληφθὲν ὑπερήρεσεν.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— *Λοιπόν, ἀπέθανεν ἡ πενθερά σου;*

— *Ναί, φίλε μου, προχθές.*

— *Σὲ εἶδον συνοδεύοντα τὴν κηδείαν της.*

— *Ναί, ἦτο ἡ μόνη φορὰ ὅπου τὴν συνώδευσα.*

—

Μεταξὺ δύο συζύγων.

— *Διατὶ ἡ γυναῖκα σου βάφεται, πῶς τῆς τὸ ἐπιτρέπεις;*

— *Διὰ νὰ μὴ μὲ ὑβρίζῃ, ὅπως ἡ ἰδική σου.*

—

— *Δὲν σὲ πληρόνει ὁ Κύριός σου;*

— *Ὄχι, δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην.*

— *Διατί;*

— *Διότι τοῦ κλέπτω περισσότερα.*

— *Καὶ εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ;*

— *Βέβαια, ἀφοῦ, ὡς λέγει, δὲν τοῦ κοστίζω τίποτε.*

—

Εἰς τὰς ἐξετάσεις ἐρωτᾷ εἷς Κύριος ἕνα μαθητήν.

— *Ποῖος εἶναι ὁ σύζυγος τῆς φορβάδος;*

Ἀπόκρ. Ὁ ἵππος.

— *Καὶ ὁ σύζυγος τῆς γαλῆς;*

Ἀπόκρ. Ὁ γάτος.

— *Εὖγε. Καὶ ὁ σύζυγος τοῦ γάτου;*

Ὁ μαθητὴς παρατηρεῖ τὸν ἐρωτῶντα.

— *Λοιπὸν δὲν γνωρίζεις;*

Ἀπόκρ. Πῶς; ὅλα τὰ πράγματα δὲν ἔχουν συζύγους.

— *Ὁ γάτος λοιπὸν δὲν ἔχει σύζυγον;*

Ἀπόκρ. Ἔχετε δίκαιον. Τὴν γαλῆν.

ΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΧΛΩΡΟΦΟΡΜΙΟΥ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὴν Occult Review *πολὺ περίεργοι σημειώσεις ἐσημειώθησαν ἀπό τινος χλωροφορμηθέντος ἐσχάτως καὶ ταύτας πιστῶς ἤδη ἀναγράφομεν ἐνταῦθα διὰ τοὺς παρακολουθοῦντας ἰδίως τὰς πνευματικὰς ἡμῶν μελέτας.*

Ὁ κ. Roger de C... *διηγεῖται πῶς χλωροφορμηθεὶς κατά τινα γενομένην αὐτῷ χειρουργικὴν ἐγχείρησιν, εὑρέθη αἰφνηδίως ὄρθιος πρὸ τῆς θυρίδος μεγάλης τινος αἰθούσης.*

«Ὁ ἥλιος ἔλαμπε, λέγει, ὁ δὲ οὐρανὸς ἦτο κυανοῦς. Ἔξωθι διεκρίνοντο δένδρα, ἄνθη καὶ πτηνά τινα, ἅτινα ᾔδον. Ἡ σκηνὴ αὕτη μοὶ ἐφάνη οἰκειοτάτη καὶ ἐν τούτοις δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἀναγνωρίσω. Ἐπλησίασα περισσότερον πρὸς τὴν θυρίδα καὶ ὑψώθην ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν μου. Ἡ αὔρα ἦτο τοσοῦτον γλυκεῖα, ὁ δὲ ἥλιος τοσοῦτον θερμός, ὥστε ἐπλησίασα περισσότερον. Οἱ πόδες μου τότε, παρετήρησα, ὅτι δὲν ἤγγιζον τὸ ἔδαφος, τὸ δὲ σῶμα μου εὑρίσκετο κατὰ τὸ ἥμισυ ἐντὸς τῆς θυρίδος. Ἐζήτησα τότε νὰ κρατηθῶ που ἵνα μὴ πέσω, ἀλλὰ φεῦ μόνον ἀέρα συνήντων. Δὲν ἔπιπτον. Μετ' ἐκπλήξεώς μου δὲ παρετήρησα, ὅτι ἔπλεον ἐν τῷ κενῷ».

Εὑρεθεὶς εἶτα ἐν τῷ κήπῳ, ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἄσαρκον αὐτοῦ κατάστασιν, ὅτε εἰς δεδομένην στιγμὴν ἡ προσοχή του προσειλκύθη ὑπό τινων ὁμιλιῶν τῶν ἐν τῷ δωματίῳ εὑρισκομένων, ὅτε καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ ἄνευ τινὸς δυσκολίας.

«Ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς τῆς θυρίδος, ἐξακολουθεῖ, ὑπῆρχον πρόσωπά τινα, ἅτινα ἐκινοῦντο περὶ ξ τινός, ὅστις εὑρίσκετο κατάκοιτος ἐπί τινος τραπέζης. Ἐπλησίασα αὐτὰ καὶ οὐδεὶς ἐφαίνετο ἀντιληφθεὶς τῆς παρουσίας μου. Ὑπῆρχον δὲ ἐκεῖ ἄνθρωποί τινες καὶ δύο γυναῖκες αἵτινες μετὰ προσοχῆς παρηκολούθουν τὰ γινόμενα. Εἰς δὲ τῶν ἀνδρῶν εἶχε τὰς χεῖρας αἱμοφύρτους καὶ ἐκράτει μαχαιρίδιον, ὅπερ ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐτοποθέτει ἐπὶ τραπέζης, ποιήσας ἤδη χρῆσιν αὐτοῦ. Ἠννόησα ἐκ τούτου, ὅτι ἐγχείρησίς τις εἶχε γίνει.

— Πῶς; καὶ τὸν σφυγμὸν δὲν ἐξετάζετε; ἐρωτᾷ ὁ χειροῦργος.

— Ἐξασθενεῖ πολύ, τῷ ἀπαντοῦν οἱ ἄλλοι.

— Σπεύσατε, σύντομα, μίαν κομπρέσσαν, ταχέως.

Ἡ νοσοκόμος τῷ ἔτεινεν ἀμέσως ὅ,τι ἐζήτει, ὁ δὲ βραχίων τοῦ ἰατροῦ διῆλθε διὰ μέσου ἐμοῦ ἵνα τὴν λάβῃ.

— Ἀρκεῖ ὁ αἰθήρ, ἰατρέ, ἠκούσθη τότε.

— Εἶμαι ἕτοιμος. Φέρετε ταινίαν.

«Τοῦτο ἔλεγεν ὁ ἰατρὸς πρὸς τὴν νοσοκόμον, ἥτις τῷ ἐνεχείρησεν αὐθωρεὶ κύλινδρον ἐκ ταινίας ὑφάσματος λευκοῦ· πάλιν διὰ μέσου ἐμοῦ ἐξ αἰθέρος ἀποτελουμένου, χωρὶς νὰ μοὶ προξενήσωσι οὐδεμίαν αἰσθητὴν κόπωσιν.

«Τὸ κεκαλυμμένον διὰ σινδόνης ἄτομον μοὶ ἐφαίνετο παραδόξως οἰκεῖον. Τὸ πρόσωπόν του κατὰ μέρος κρυπτόμενον διὰ χειρομάκτρου καί τινος ἀπορροφητικοῦ, δὲν μοὶ ἐφάνη ἀγνώριστον. Ἐφανταζόμην δὲ, ὡς νὰ εἶχον ὑποστῇ ἐγὼ ἀνάλογον θεραπείαν καὶ ἐζήτησα νὰ πλησιάσω τὴν θυρίδα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην.

— Σύντομα, ἀνέκραξεν ὁ χειροῦργος, σχίζων τὸν ἐπίδεσμον καὶ σχηματίζων κόμβον.

«Ὁ βοηθός του ἀφῄρεσε τότε τὸ χειρόμακτρον μετὰ τοῦ ἀπορροφητικοῦ καὶ ἠναγκάσθην ἄκων νὰ προσβλέψω ἐπὶ τοῦ ἀποκαλυφθέντος προσώπου, ὅπερ μοὶ ἐφάνη, ὅτι τὸ ἀνεγνώριζον, χωρὶς νὰ ἐνθυμοῦμαι, ποῦ τὸ εἶχον γνωρίσῃ. Ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἐξήταζον τὰ χαρακτηριστικά του, μοὶ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα ὅτι τὸ σῶμα αὐτὸ μοὶ ἀνῆκε καὶ ὅτι ἤμην ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἰδέα αὕτη μοὶ ἐγένετο σταθερὰ πεποίθησις.

Τὸ σῶμα βαθμηδὸν ἀνελάμβανε τὰς αἰσθήσεις του, αἱ ὀφρῦς ἐκινοῦντο καὶ ἔκφρασίς τις πόνου διεγράφετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἀκατάβλητός τις δὲ ἐπιθυμία μοὶ ἐπέβαλλε ν' ἀναλάβω τὴν κατοχὴν τοῦ σώματος τούτου.

«Τότε συνέβη παράδοξόν τι. Ὡς τὸ σῶμα αὐτὸ νὰ ἦτο στενῶς μετ' ἐμοῦ συνδεδεμένον, ὡς νὰ καθίστατο μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἀίφνης ὅμως ἐλιποθύμησα, ἔπαυσα νὰ ὑπάρχω, τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ πρόσωπα ἤρχισαν νὰ ἀμαυροῦνται καὶ ἐν ἀκαρεῖ τὰ πάντα ἐξηφανίσθησαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ὁπόταν δὲ ἀφυπνίσθην, ἤμην κατάκοιτος ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ὑπέφερον ἀπὸ τρομεροὺς πόνους ἐκ τῆς ἐγχειρήσεως, ἥτις μοὶ εἶχε γίνῃ».

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

Μεγάλην ἐκδούλευσιν θέλομεν παρέχει ἐφεξῆς τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς διὰ τῆς ἀποκαλύψεως παντὶ βουλομένῳ τῆς προσωπικῆς ἰδιότητός του, ἤτοι τοῦ χαρακτῆρος του, προσόντων καὶ ἐλαττωμάτων του, πρὸς μελέτην καὶ ὁδηγίαν τῶν πράξεών του ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπὶ τῇ βάσει προσφάτου, εἰ δυνατόν, φωτογραφίας, ἀποστελλομένης ἡμῖν μετὰ σημειώσεως ἀκριβοῦς ὀπισθεν αὐτῆς τοῦ ὀνόματος, ἐπαγγέλματος, ἡλικίας, γάμου καὶ τόπου διαμονῆς.

Πᾶσα ἀποστολὴ φωτογραφίας θέλει συνοδεύεσθαι καὶ ὑπὸ 5 δραχμῶν, δι' ἔξοδα τῆς σχετικῆς ὑπηρεσίας.

Ἐξήγησις παντὸς ὀνείρου δρ. 3.

Ἡ Διεύθυνσις

ΜΑΓΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Εἷς αὐλικὸς καὶ εἷς ἀρχαιολόγος

Ὁ αὐλικός. Θεέ μου ! τί τέρας εἶναι αὐτὸς ὁ ἀρχαῖος θεός !

Ὁ ἀρχαιολόγος (φεύγων). Οἱ γελοῖοι τὰ πάντα γελωτοποιοῦσι !

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Κάϊρον Ι. Γ. Ελς)

7. Αἴνιγμα

Μ' εὑρίσκεις 'ς τὰ παράθυρα, τὰς θύρας καὶ [τοὺς τοίχους
'ς τὰ ξύλα, τὰς σανίδας καὶ κάποτε εἰς λίθους.
Λαμβάνων κεφαλὴν
ἀλλάσσω τὴν μορφὴν
δεικνύων εἰς τὸν φίλον
καὶ ἅμιλλαν καὶ ζῆλον.
Ἐκρυπτόμην· δέν με εὗρες, ἀλλὰ κάποιος πονηρὸς ἤλλαξε τὴν κεφαλήν μου κ' ἐγενόμην φανερός.

8. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Νὰ τεθῶσιν ὁριζοντίως

α') Κράτος τῆς Ἀσίας, β') ὄρος, γ') γνωστὸς ζωγράφος, δ') κράτος Εὐρώπης, ε') ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος

οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται καθέτως ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ ἀρχαῖον γνωστὸν ὄνομα ἑνὸς τῶν Τρώων, ἐν δὲ τῷ τέλει υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ.

+ . . . . . +
+ . . . . . +
+ . . . . . +
+ . . . . . +
+ . . . . . +

9. Λογοπαιγνικὴ ἐρώτησις.

Πῶς πρέπει νὰ κρούῃ τις, ἵνα ἀκούηται εἰς καὶ μόνος ἦχος ;

10. Φωνηεντόλιπον.

. . . ν . ς . . σ . . ς

11. Γρῖφος.

πᾶν ( )

12. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

+ . . . . +
+ . . . . +
+ . . . . +
+ . . . . +
+ . . . . +
+ . . . . +
+ . . . . +

Νὰ τεθῶσιν ὁριζοντίως

α') γνωστὸν ὄνομα ἐκ τῆς Παλαιᾶς διαθήκης, β') πόλις τῆς Ἑλλάδος, γ') υἱὸς τῆς Νυκτὸς, δ') ἀρχαῖος θεὸς, ε') χώρα τῆς Ἀσίας, ς') ἡ μήτηρ τοῦ προσώπου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θὰ εἶνε πρῶτον ἐν τῇ ἀκροστιχίδι, ζ') θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως.

οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται καθέτως ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς τοῦ Κάστορος, ἐν δὲ τῷ τέλει πόλις τῆς Ἑλλάδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Χ. Σ. Ἀ λ ε ξ ά ν δ ρ ε ι α ν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Πίναξ ὑπάρχει εἰς τελευταῖον τεῦχος —Σ. δε Β. Ζ ά κ υ ν θ ο ν. Βραχεῖα ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Σχετικὰ ἔγγραφα εἶναι πολλὰ Θὰ ἐξετάσωμεν — Σ. Μ. Σ ῦ ρ ο ν Ἔχει καλῶς. Ἀγγελίαι ἐστάλησαν. Ἀναμένομεν ἀποτέλεσμα.—Π. Α. Ὀ ξ ύ λ ι θ ο ν Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Ε. Π. Ὀ δ η σ σ ό ν. Ἐπιστολαὶ μὲ περιεχόμενα ἐλήφθησαν Ἔχει καλῶς. Γράφομεν. Ν. Κ. Κ ά ϊ ρ ο ν Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς Γράφομεν. Τόμοι ἐστάλησαν.—Δ. Π Χ α ν ι ά. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Γράφομεν.—Α. Α. Ν. Ὑ ό ρ κ η ν. Ἐπιστολὴ καὶ περιεχόμενα ἐλήφθησαν. Φυλλάδια ἐστάλησαν —Μ Χ. Σ φ ά ξ. Ἐπιστολὴ καὶ περιεχόμενα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Λαχεῖα ἀπεστάλησαν —Α. Ε. Κ α ρ π ε ν ή σ ι ο ν. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Δ. Μ. Μ ά ν τ σ ε σ τ ε ρ. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀποροῦμεν μετὰ τοσοῦτον καιρόν. Γράφομεν.—Κ. Λ. Ἀ λ ε ξ ά ν δ ρ ε ι α ν. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν Ἀπόδειξις ἀπεστάλη.—Μ. Σ. Κ ά ϊ ρ ο ν. Ψυχολογικὴ διάγνωσις ἐστάλη προχθές. Εὐχαριστοῦμεν.—Κ. Μ. Π ά τ ρ α ς. Συνδρομητὴς ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις στέλλεται προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς οἱ κατὰ τόπους ἀνταποκριταί μας, ὡς καὶ οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς τῆς «Φύσεως» καὶ τοῦ «Πανοράματος» ὅπως εὐαρεστούμενοι ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτας πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ὀφειλῆς των καὶ διότι ἡ ἔκδοσις τόσον πολυδαπάνου ἔργου ἀπαιτεῖ τακτικὴν καταβολὴν τῶν συνδρομῶν.